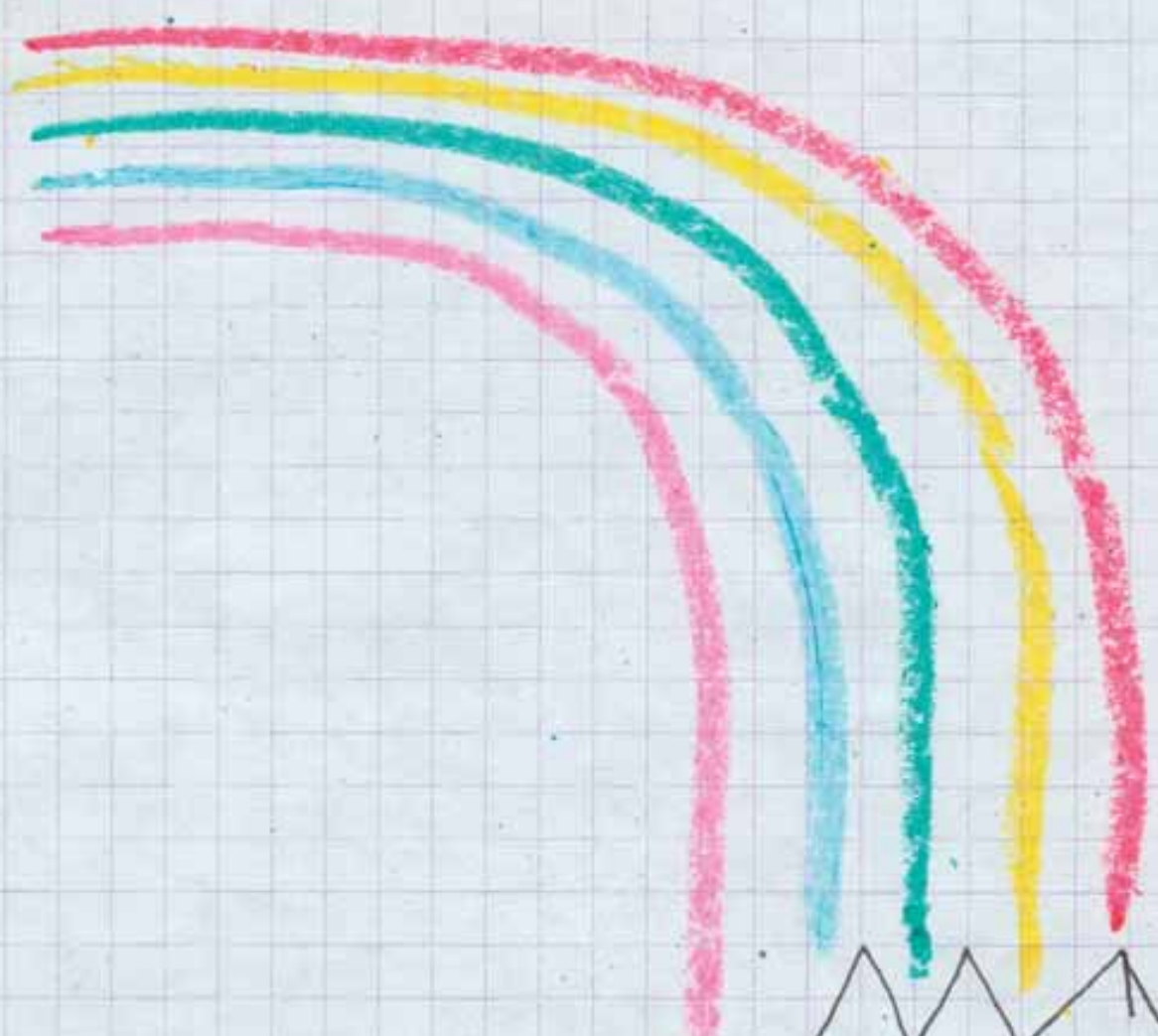

ΠΡΟΕΔΡΟΣ	ΠΡΟΕΔΡΑ	ΠΡΟΕΔΡΟΙ	ΠΡΟΕΔΡΑ	ΠΡΟΕΔΡΟΙ	ΠΡΟΕΔΡΑ	ΠΡΟΕΔΡΟΙ	ΠΡΟΕΔΡΑ
ΠΡΟΕΔΡΟΣ	ΠΡΟΕΔΡΑ	ΠΡΟΕΔΡΟΙ	ΠΡΟΕΔΡΑ	ΠΡΟΕΔΡΟΙ	ΠΡΟΕΔΡΑ	ΠΡΟΕΔΡΟΙ	ΠΡΟΕΔΡΑ
ΠΡΟΕΔΡΟΣ	ΠΡΟΕΔΡΑ	ΠΡΟΕΔΡΟΙ	ΠΡΟΕΔΡΑ	ΠΡΟΕΔΡΟΙ	ΠΡΟΕΔΡΑ	ΠΡΟΕΔΡΟΙ	ΠΡΟΕΔΡΑ
ΠΡΟΕΔΡΟΣ	ΠΡΟΕΔΡΑ	ΠΡΟΕΔΡΟΙ	ΠΡΟΕΔΡΑ	ΠΡΟΕΔΡΟΙ	ΠΡΟΕΔΡΑ	ΠΡΟΕΔΡΟΙ	ΠΡΟΕΔΡΑ
ΠΡΟΕΔΡΟΣ	ΠΡΟΕΔΡΑ	ΠΡΟΕΔΡΟΙ	ΠΡΟΕΔΡΑ	ΠΡΟΕΔΡΟΙ	ΠΡΟΕΔΡΑ	ΠΡΟΕΔΡΟΙ	ΠΡΟΕΔΡΑ
ΠΡΟΕΔΡΟΣ	ΠΡΟΕΔΡΑ	ΠΡΟΕΔΡΟΙ	ΠΡΟΕΔΡΑ	ΠΡΟΕΔΡΟΙ	ΠΡΟΕΔΡΑ	ΠΡΟΕΔΡΟΙ	ΠΡΟΕΔΡΑ
ΠΡΟΕΔΡΟΣ	ΠΡΟΕΔΡΑ	ΠΡΟΕΔΡΟΙ	ΠΡΟΕΔΡΑ	ΠΡΟΕΔΡΟΙ	ΠΡΟΕΔΡΑ	ΠΡΟΕΔΡΟΙ	ΠΡΟΕΔΡΑ
ΠΡΟΕΔΡΟΣ	ΠΡΟΕΔΡΑ	ΠΡΟΕΔΡΟΙ	ΠΡΟΕΔΡΑ	ΠΡΟΕΔΡΟΙ	ΠΡΟΕΔΡΑ	ΠΡΟΕΔΡΟΙ	ΠΡΟΕΔΡΑ
ΠΡΟΕΔΡΟΣ	ΠΡΟΕΔΡΑ	ΠΡΟΕΔΡΟΙ	ΠΡΟΕΔΡΑ	ΠΡΟΕΔΡΟΙ	ΠΡΟΕΔΡΑ	ΠΡΟΕΔΡΟΙ	ΠΡΟΕΔΡΑ
ΠΡΟΕΔΡΟΣ	ΠΡΟΕΔΡΑ	ΠΡΟΕΔΡΟΙ	ΠΡΟΕΔΡΑ	ΠΡΟΕΔΡΟΙ	ΠΡΟΕΔΡΑ	ΠΡΟΕΔΡΟΙ	ΠΡΟΕΔΡΑ

music art cinema
new media fashion
football events

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ, ΒΙΝΤΕΟ & ΝΕΕΣ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΕΣ

FOCUS

ΕΝΗΜΕΡΩΘΕΙΤΕ ΓΙΑ ΤΟ ΤΑΧΥΡΥΘΜΟ

ΕΝΤΑΤΙΚΟ ΜΟΝΟΕΤΕΣ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΣΠΟΥΔΩΝ ΤΕΧΝΙΚΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ
ΣΤΗ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ, ΒΙΝΤΕΟ & ΝΕΕΣ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΕΣ, ΜΕ ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΠΟΥΔΩΝ
ΚΑΤ' ΕΠΙΛΟΓΗ

FOCUS ΕΛΕΥΘΕΡΟ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ΣΠΟΥΔΩΝ
ΛΕΩΦ. ΠΑΠΑΓΟΥ 112, ΖΩΓΡΑΦΟΥ, ΑΘΗΝΑ 15772, ΤΗΛ 210 7750675 210 7771701 e-mail focus@otenet.gr site www.focus.edu.gr

1,2,3, Go!./01

faces./04

camera./06

Rocky 6, Beyond Cause & Effect |
Films here: Νύχτες Πρεμιέρας | onedotzero |
Porn ! Porn ! Porn !

art./12

A brief history of...: ό,τι απομένει είναι μέλλον |
Fox base alpha: Ασταμάτητη λυρική μηχανή,
«'bout onetenthofonepercent», Πεδίο δράσης Κόδρα 2006,
Προτάσεις ιστοσελίδων | Damaged goods

new media./18

Medi@terra 06: Gaming realities

b-sides./20

Jacno, ένας ήρωας υπό σκιάν | Matt Costa |
What would have happened if: The Residents | Pick-up |
Indie Labels: Zoo Records

size./24

football is life./26

Born in Londonderry,
Born in Derry City too...

pot pourri./28

my space whore./32
Mystery Jets' Blaine Harrison

VELVET

τεύχος 15 / Σεπτέμβριος 06
μηνιαία δωρεάν έκδοση

Έκδοση / Επιμέλεια:

Λάκης & Άρης Ιωνάς

Σχεδιασμός:

Άντα Θεοδωρακάκη

Ειρήνη Ζωγράφου

Οργάνωση / Προβολή:

Δάφνη Δραγώνα

Κατερίνα Ζωγράφου

Διεύθυνση διαφήμισης:

The Studio (art projects)

Υπεύθυνη διαφήμισης:

Χριστίνα Ροδοπούλου

Διαφημιστικό τμήμα:

Σοφία Γλυνού

Μαργαρίτα Τσόμου

Συντάκτες:

(velvet mornings)

Λάκης & Άρης Ιωνάς

(art)

Ξένια Καλπατσόγλου

Χριστόφορος Μαρίνος

(camera)

Νατάσα Γιανναράκη

Αντρέας Κίγκρας

(new media)

Δάφνη Δραγώνα

(b-sides)

Δημήτρης Βόγλης

Οδυσσεύς Νικητιανός

Γιάγκος Κολιοπάνος

Νίκος Λιάσκας

(size)

Asako Masunouchi

Χριστίνα Ροδοπούλου

(football is life)

Αντρέας Κίγκρας

Συνεργάτες:

Ηλίας Παπαζαχαρίας

Dr. Faux

Μαριλένα Σαλαμάνου

Κωνσταντίνος Δαγριτζίκος

Δανάη Βαρδαλή

Αλεξάνδρα Ζωιοπούλου

Αφροδίτη Ψαρρά

Νατάσα Χτενά

Έκδοση:

The Studio (art projects)

Μιλτιάδου 17, 4ος όροφος,

105 60 Αθήνα

T / F: 210 33 14 923

velvet_magazine@yahoo.gr

www.myspace.com/velvetmagazine

Παραγωγή:

Multimedia A.E.

HEY HO! LET'S GO!

Γυρνάς από τις διακοπές σου και βλέπεις παντού γύρω σου θλιμμένες φάτσες... μιλάς στο τηλέφωνο και ακούς κάτι basses φωνές "ναιιι?", "κοιμάσαι?", "όχι μωρέ... να, γύρισα πριν κάτι μέρες και είμαι χάλια"... ο ένας παρασέρνει τον άλλο και σέρνεται γύρω μας μια θλίψη, μια βαρεμάρα... έχει και ζέστη ακόμα... αλλά ok... σκέψου... θα μας έρθει η δροσιά σιγά σιγά... έχουμε ολόκληρο το χειμώνα τα ωραία μας live σε κλειστούς χώρους όπου ακούς και βλέπεις σαν άνθρωπος... ή τουλάχιστον παίρνεις ατμόσφαιρα... έχουμε τις ωραίες μας εκθέσεις που θα δούμε χωρίς να μας καίει ο ήλιος, χωρίς να λιώνουμε... έχουμε τα ωραία μας χειμωνιάτικα ρούχα που περιμένουν πώς και πώς να ξαπλώσουν ξανά επάνω μας... θα έχουμε τα μηνιαία party του VELVET... θα μπαίνεις σε ένα ζεστό μαγαζί και θα πίνεις άλλο ένα ποτό... και κυρίως έχουμε όλοι τα πανέμορφα σχέδιά μας... σχέδια... μαλακίες... ο καθένας έχει ένα-δυο πράγματα στο μυαλό του... έχουμε βάλει στο μάτι ένα παιδικό drum kit, γουστάρουμε να κάνουμε live στη Θεσσαλονίκη, τη Μαδρίτη και το Ρότερνταμ, θέλουμε το περιοδικό να πάει σε όλο τον κόσμο, τα events που οργανώνουμε θέλουμε να πάνε καλά, θέλουμε να βρούμε τσιγάρα με άσπρο φίλτρο, θέλουμε να χάσουμε κάνα δυο κιλά αλλά βαριόμαστε πολύ, περιμένουμε με λύσσα το project μας Part Time Punks στο ΔΕΣΤΕ... ό,τι δεν έγινε πριν, θα γίνει τώρα... αυτά που δεν είδαμε θα τα δούμε τώρα... σε αυτούς που δεν μιλήσαμε, αν και το θέλαμε πολύ, θα τους γνωρίσουμε τώρα... όπου δεν πήγαμε θα πάμε, ό,τι δεν ήπιαμε θα το πούμε και ό,τι δεν γευτήκαμε θα το γευτούμε... το φθινόπωρο και το χειμώνα... Βέβαια, την άνοιξη πάλι άλλα θα λέμε... έτσι είναι αυτά όμως...

Καλές διακοπές όλο το χειμώνα
x

VELVET PARTY

Velvet Unplugged Series

10.00 - 12.00

live Acoustic Sets (Bands t.b.a.)

PUNK GOES ART

Yeah!

12.00 - late
Dj Sets by The Velvet Squad

Oh!

SAT. 21 OCTOBER

FREE ENTRANCE

BOOZE

ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 57

Ειρήνη Ζωγράφου: ...αν και φαίνεται τρελάρας, ο τύπος μάλλον τα έχει 400!
Απόλυτα συνειδητοποιημένος και ειλικρινής.

Αντα Θεοδωρακάκη: Εύγε!

Κωνσταντίνος Δαγριτζίκος: Γίγας...Μέγας...Αξεπέραστος...Φοβερός...Ο Καλύτερος
...Πρώτος...Μοναδικός...Απαιχτος...Πως τον είπαμε; ...Albert Banhart;;;

Νίκος Λιάσκας: Μεγάλη μορφή ο κύριος ...θυμίζει λίγο τον
serial killer της θάσου στη φάτσα. Σιγουρα τρελαμενος.

Χριστόφορος Μαρίνος: Την ώρα που οι συνάδελφοί του κάθονται και ασχολούνται με το status των πλανητών του
ηλιακού μας συστήματος ο «Γκρίσα» τους ξεμπροστιάζει αποδεικνύοντας (και μάλιστα προ ετών) το σχήμα του
Σύμπαντος! Καλά κάνει και τους σνομπάρει το παιδί...

Αλεξάνδρα Ζωιοπούλου: Χαιρετώ την υπερηφάνεια της ρώσικης
ψυχής! Για μία ακόμη φορά η ιδιοφυΐα είναι μοναχική.

Αφροδίτη Ψαρρά: Τι λέει ο μαθηματικός; Μορφή... κι ο πατέρας μου είναι μαθηματικός
κι έχει γενειάδα... το έχουν μάλλον οι μαθηματικοί. Ο τύπος πάντως στη φωτογραφία
δείχνει κάτι ανάμεσα σε «ψυχή» και σε κάποιον που έχει τρελή αυτοποεποίηση!

Λάκης Ιωνάς: I know where «Grisha» lives.

Αντρέας Κίκηρας: Δεν ξέρω για μαθηματικά, αλλά στυλιστικά
ο άνθρωπος είναι 100 χρόνια μπροστά, τουλάχιστον!

Δάφνη Δραγώνα: Υποκλίνομαι.

Νατάσα Χτενά: Κάτι μου θυμίζει το όλο σκηνικό....X

Δημήτρης Βόγλης: Τρελή φάτσα. Την επόμενη φορά αν μου πέσει ερώτηση στο Trivial θα ξέρω...

Οδυσσέας Νικητιανός: Αναμφισβήτητα ο μεγαλύτερος επιστήμων όλων των εποχών!
Προτείνω να είναι το πρόσωπο του μήνα για τα επόμενα 10 τέυχνη!

Asako Masunouchi: For me, the ancient Greek is like this.

Νατάσα Γιανναράκη: Rise above them, Grisha!

Κάθε μήνα οι συνεργάτες του VELVET σχολιάζουν...

Grigori Yakovlevich
Perelman

Face αυτού του μήνα είναι ο Ρώσος μαθηματικός Grigory
«Grisha» Perelman. Έλυσε ένα από τα μεγαλύτερα μυστήρια
των μαθηματικών –απέδειξε την Εικασία του Πουανκαρέ–,
δεν έχει πολλά πάρε-δώσε με κανένα και αρνείται για
δικούς του λόγους τη βράβευσή του από την ακαδημία
μαθηματικών.
Αυτά είναι... παράδειγμα προς μίμηση ο άνθρωπος.
Κορυφαίος στη δουλειά του και αποφεύγει με έξυπνο
τρόπο τις κακοτοπιές και τα καραγκιοζιλίκια.

Ένας από τους πιο καταληπτούς και με μεγάλη απήχηση θεωρητικούς του «καλλιτεχνικού» σινεμά, ο Αμερικανός Ντέιβιντ Μπόρντγουελ, γράφοντας το 1979 («The Art Cinema as a Mode of Film Practice»), προσπαθούσε να καθορίσει τα όρια ανάμεσα στο art και το classical cinema, εντοπίζοντας την ιδιότητα του πρώτου να εφαρμόζει την έννοια της «αμφιβολίας» (ή «διφορούμενου», ambiguity) έτσι ώστε να σπάει την αλυσίδα αιτίου-αποτελέσματος ως προς τον παράλληλο χρόνο και χώρο της αφήγησης που χαρακτηρίζει το δεύτερο, το οποίο γεννά χαρακτήρες που ψυχολογικά κατευθύνονται απαρégκλιτα προς

την επίτευξη κάποιου συγκεκριμένου στόχου. Ανάλογα λοιπόν με την περίπτωση, προσαρμόζονται και τα κινηματογραφικά μέσα, σε ό,τι αφορά σε σκηνοθεσία, μοντάζ, κινηματογράφιση, ήχο κλπ. Κι αν τα όρια της ambiguity ανοίγουν το δρόμο προς το όμορφο χαώδες κινηματογραφικό άπειρο, δίνοντας τη δυνατότητα για αμέτρητες εκδηλώσεις της μέσ' από τις εμμονές και τους πειραματισμούς του κάθε φτωχού ή πλούσιου κινηματογραφιστή, είναι δύσκολο να φανταστεί κανείς μια εκδοχή του κανόνα αιτίου-αποτελέσματος (σε χολιγουντιανά δεδομένα) που να ξεπερνά σε απόλυτες τιμές αυτό που έκανε ο

Σιλβέστερ Σταλόουν (sic) 21 χρόνια πριν με το «Ρόκι 4». Φαντάζομαι είναι ελάχιστοι όσοι δεν τον' χουν δει (κι όχι μία φορά μάλιστα), όποτε είναι γνωστές οι εικόνες, όμως εκείνο που μαγεύει πραγματικά με αυτό το πόνημα (το οποίο, φυσικά είχε αναλάβει εξ'ολοκλήρου ο αθεόφοβος) είναι ο διαχωρισμός των σεκάνς σε ισοσκελισμένες φέτες σαν να είναι γαλακτομπούρεκο με τρόπο ώστε η πλοκή να είναι ξεκάθαρη ακόμα και σε έναν μπέμπι: ο Ρόκι έχει γίνει κολλητός με τον άλλοτε αντίπαλο Απόλλο Κριντ, έρχεται ο καραντοπαρισμένος υπερφυσικός Σοβιετικός Ντράγκο (άσχετο όνομα για ένα Ρώσο, έστω κι αν εκεί τον προφέρουν «Ντράγκα») να παίξει με τον Απόλλο και επιδεικνύει απaráδεκτα προκλητική συμπεριφορά στη συνέντευξη τύπου, ενώ τον σιγοντάρουν τα υποκριτικά σχόλια της γυναίκας του για το πόσο καλά περνάνε στη «Ρωσία», πριν τον αγώνα ο Τζέιμς Μπράουν τραγουδά για τις χάρες της Αμερικής και ο Απόλλο κάνει χορευτικά καραγκιοζιλίκια με ένα ψηλοκάπελο-αστερόεσσα (ως «σκούρος» δικαιολογούνται αυτά), ο Ντράγκο

χωρίς ίχνος αίσθησης fair-play (αυτό έλειπε) τον πλακώνει μέχρι θανάτου (ως «σκούρος» είναι αναλώσιμος), ο Ρόκι δίνει νέα πρεσ κόνφερανς όπου δηλώνει ότι θα υπερασπιστεί τη μνήμη του φίλου του και μάλιστα εκτός έδρας, το πρότυπο συζύγου Έντριεν θα αρχίσει τις υστερίες («Ξέρεις πού πας και μπλέκεις;»), όμως ανένδοτος ο Ρόκι θα πάει στη «Ρωσία» (λέγε με Καναδά) όπου οι ψυχροπολεμικοί υπανάπτυκτοι θα τον οδηγήσουν σε ένα μαντρί με δυο μέτρα χιόνι (υπονοούσε τη Σιβηρία;), μάλιστα θα τον παρακολουθούν στενότερα μέσ' από κάτι μαύρες παρακμακές λιμουζίνες, θα προπονηθεί πελεκώντας ξύλα τη στιγμή που τον άλλον θα τον κάνουν άλογο ιπποδρόμου, η Έντριεν θα σπεύσει εκεί για την απαραίτητη τόνωση του σφρίγγους, κάποια στιγμή ο Ρόκι θα σπάσει τον κλοιό των ρουφ και θα σκαρφαλώσει επικά σε ένα κορφοβούνι φωνάζοντας τον «Ντράγκοοοο!!!», στον αγώνα σε εκθρική ατμόσφαιρα υπό το βλέμμα Μαρξ και Λένιν και με παρουσία Γκορμπατσόφ ο Ρώσος θα ξεκινήσει δυναμικά (με τόσες ντάπες...), αλλά κάποια στιγμή θα μιλήσει η ηρωική αμερικανική ψυχή, ο Γκορμπατσόφ

(με τον αέρα της περεστρόικα) θα χειροκροτήσει ιπποτικά και το κοινό θα αλλάξει τροπάρι, οδηγώντας το μεγάλο να συμπυκνώσει στο τέλος τα μηνύματα «If you can change, then I can change too!» και βέβαια «Adrian, I luv ya!». Οι καλοί, οι κακοί και οι στόχοι τους, όλα είναι τόσο ξεκάθαρα όσο δεν παίρνει και όλα εκτυλίσσονται χωρίς καμία, μα καμία, ανατροπή, μπαμ-μπαμ, φτάνοντας τελικά στα όρια του απόλυτου nonsense. Υπό αυτή την έννοια και εκ των υστέρων κρίνοντας, προς θεού, ποιο «Rocky 1», που μάλιστα θεωρείται το «καλό» της σειράς; Εδώ μιλάμε για το πραγματικό επίτευγμα. Στο «Rocky 5» που ακολούθησε, για το οποίο επιστρατεύτηκε ο σκηνοθέτης του «1» Τζον Αβίλντσεν, βρίσκει κανείς κάποια στοιχεία ξεφτισμού του μελοδραματικού είδους, που φάνηκαν να οφείλονται στο γεγονός ότι και οι δύο (Αβίλντσεν και Σταλόνε) έδειχναν να έχουν φυράνει. Το παίξιμο του μεγάλου είναι διανθισμένο με μια απίστευτη χαζοχαρουμενιά, παρόλο που έχει χρεωκοπήσει (όχι βέβαια από δικό του λάθος),

κόβει βόλτες χωρίς λόγο στη νέα-παλιά του φτωχογειτονιά λέγοντας «hey, kid!» σε όποιον βλέπει μπροστά του, συνδυάζοντάς τα όλα αυτά μαζί με κάποιες ζαλάδες και διαλείψεις στην αρχή σε κάνουν να σκέφτεσαι ότι «κάτι έχει ο Ρόκι», χωρίς να ξέρεις τι. Λες να είναι η ambiguity που λέγαμε; Συν την επανάσταση της Έντριεν, όταν αρνήθηκε για πρώτη φορά με τόσο κάθετο τρόπο μια παράινση του Ρόκι να φτιάξει σάντουιτς για να φάει αυτός και το ήδη διεφθαρμένο πουλέν του, τρελά δηλαδή, αλλά είπαμε, αλλιώς είναι άμα ο Σλάι δεν έχει το απόλυτο κουμάντο. Τώρα, γιατί τα γράφουμε όλα αυτά; Θα το'χετε

μάθει το απίστευτο, αν όχι όμως, είναι πράγματι αλήθεια, 16 χρόνια μετά το ύστατο και 30 μετά το πρώτο, τώρα πια είναι ήδη έτοιμο... νταντανταααν!...το ολοκαίνουριο «Rocky 6», ή ακόμη καλύτερα... το «Rocky Balboa», όπως είναι ο επίσημος τίτλος! Η μεγάλη χρονική απόκλιση σε σχέση με το προηγούμενο (σίγουρα ρεκόρ σε τόσο προχωρημένα επίπεδα σίκουελ), ίσως να οδήγησε στην επιλογή αυτού του τίτλου-επιτομής, όπως και το ότι ίσως ο Σταλόουν να θεωρούσε ότι με το «6» δεν πας πουθενά, εισπρακτικά (παρεμπιπτόντως, ο Άκι Καουρισμάκι είχε ήδη φτιάξει μια μικρού μήκους παρωδία του Ρόκι, ονομάζοντάς τη προνοητικά «Ρόκι 6», 2 χρόνια πριν το -πραγματικό - «Ρόκι 5»). Η πρώτη ερώτηση που συνήθως κάνει κανείς στο άκουσμα του μαντάτου είναι: «Παλεύει;». Ε, ναι λοιπόν,

παλεύει, κι ας έχει πατήσει τα εξήντα. Με βάση τη συλλογικά καταγεγραμμένη εικόνα του Ρόκι, μια προφανής υπόθεση για το βασικό αντίπαλο θα ήταν ότι πρόκειται για ακάριστο Άραβα μουτζακεντίν προπονημένο στις Η.Π.Α. και ότι το εκρηκτικό ματς θα λάβαινε χώρα υπό το ημι-παράφρον βλέμμα του Σαντάμ στις τελευταίες ημέρες πριν τη λευτεριά της Βαγδάτης. Αμ δε! Ο Σλάι δείχνει πως έχει ψάξει το θέμα πιο βαθιά, ανιχνεύοντας στοιχεία του χαρακτήρα του στην αληθινή ιστορία του παιλαιού μποξέρ Τζόρτζ Φόρμαν, ο οποίος το 1994 έκανε το comeback και κέρδισε τον παγκόσμιο τίτλο των Βαρέων Βαρών στα 45 του. Πραγματικό τζόβενο δηλαδή σε σχέση με το Σταλόουν, αλλά αυτά είναι λεπτομέρειες. Τα πάντα έχουν περάσει και πάλι στα χέρια του μεγάλου (σενάριο, σκηνοθεσίες κλπ), υπάρχει η απώλεια της (μάλλον μπαϊλντισμένης) Τάλια Σάιρ, που έχει εγκαταλείψει τα εγκόσμια ως Έντριεν, αλλά διατηρούνται οι γραφικές φιγούρες του γυμναστή (Τόνι Μπάρτον) και του μάντζερ (Μπαρτ Γιανγκ). Η αφορμή για μια ακόμη επιστροφή στο ρινγκ δίνεται από ένα εξομωτικό βιντεοπαίχνιδο του καναλιού ESPN που φέρνει αντιμέτωπους μποξέρ από διάφορες εποχές, ανοίγοντας το δρόμο ώστε η εικονική κόντρα ανάμεσα στο Ρόκι και το σύγχρονο είδωλο των ρινγκ να γίνει σύντομα πραγματική. Υπολογίζοντας και το προχωρημένο της ηλικίας, μπορεί άραγε ο Σλάι να το πάει το πράγμα ακόμη παραπέρα και να τρελάνει κόσμο; Χλομό, αλλά ποτέ δεν ξέρεις... Ένα άλλο περίεργο με τα Ρόκι, πλην του πρώτου, είναι ότι φαίνονται μεγάλες λοουμπατζετιές σε σχέση με το πόσα άτομα τα βλέπουν. Άλλωστε το ρινγκ είναι ο μαγικότερος αθλητικός χώρος του σινεμά, εύκολη συγκίνηση και κινηματογράφιση (σχετικά είναι όλα βέβαια), χωρίς πολλά εφέ και έξοδα. Αν κρίνει κανείς από τον πανικό και την προσμονή που έχει πέσει στους ανά τον κόσμο φαν, ο Ρόκι πάει γερά... Και το πρόγραμμα για το 2008 έχει Ράμπο 4, Βεβαίως-Βεβαίως...

Rocky 6

Beyond Cause & Effect

του Αντρέα Κίκρη

FILMS HERE

Der Freie Wille

camera./08

Volver

Μαύρη Ντάλια

Φώτα στο Σούρουπο

Shortbus

Μεγάλες Πρεμιέρες

Το Φεστιβάλ ανοίγει με το Volver του Πέδρο Αλμοδόबार που κέρδισε στις Κάννες το Βραβείο Σεναρίου και το Βραβείο Γυναικείας Ερμηνείας. Σ' αυτό το «κωμικό δράμα», όπως το χαρακτηρίζει ο ίδιος ο σκηνοθέτης, ξανασυνεργάζεται με την αγαπημένη του Πενέλοπε Κρουζ, αλλά και με την, απούσα εδώ και 12 χρόνια από τη φιλμογραφία του, Κάρμεν Μάουρα. Με κεντρικό θέμα τη ζωή τριών γυναικών από τρεις διαφορετικές γενιές, που ανήκουν στην ίδια οικογένεια, ο Αλμοδόबार φτιάχνει μια συγκινητική και απολαυστική ταινία, συνδυάζοντας το δράμα και το χιούμορ, με τον μοναδικό, ιδιοσυγκρασιακό του τρόπο. Προ διετίας είχαμε δει στο φεστιβάλ το μικρού μήκους Wasp της Αντρέα Άρνολντ, που κατόπιν κέρδισε το Όσκαρ Καλύτερης Ταινίας Μικρού Μήκους. Φέτος θα δούμε την πρώτη μεγάλου μήκους της σκηνοθετίδας, Red Road, που

κέρδισε το Βραβείο της Επιτροπής στις φετινές Κάννες. Απρόβλεπτη, υποβλητική ταινία, με μία από τις πιο έντονες και αξέχαστες ερωτικές σκηνές του πρόσφατου σινεμά. Μια ταινία που συγκλόνισε αλλά και σόκαρε στο Βερολίνο είναι το Der Freie Wille (ελληνικός τίτλος Η Ελεύθερη Βούληση) του Ματίας Γκλάσνερ. Ο πρωταγωνιστής της Γιούργκεν Βόγκελ βραβεύτηκε με την Αργυρή Άρκτο Ειδικής Συνδρομής για τη συμμετοχή του στην ίδια ταινία, ως ηθοποιός, συν-σεναριογράφος και παραγωγός. Κινηματογραφώντας την εύθραυστη σχέση ανάμεσα σ' έναν βιαστή που προσπαθεί να ενταχθεί στην κοινωνική ζωή μετά την αποφυλάκισή του, και μια, καταπιεσμένη από το οικογενειακό της περιβάλλον, κοπέλα, ο σκηνοθέτης φτιάχνει μια ταινία για τη μοναξιά, το σωματικό και πνευματικό βιασμό, την έννοια της ελευθερίας και τον έρωτα.

Έχοντας κερδίσει το Βραβείο Καλύτερης Ταινίας στο Διεθνές Διαγωνιστικό του φεστιβάλ του Σάντανς, έρχεται στις «Νύχτες Πρεμιέρας» η πρώτη μεγάλου μήκους, γαλλόφωνη ταινία του Γεωργιανού Τζέλα Μπαμπλουάνι, 13 (Tzemeti). Ένας απελπισμένος νέος συμμετέχει σ' ένα θανάσιμο παιχνίδι ρώσικης ρουλέτας. Οι σφαίρες είναι αληθινές και γύρω από τους μελλοθάνατους έχει στηθεί μια παράνομη λέσχη στοιχημάτων. Νικητής είναι απλά αυτός που θα μείνει ζωντανός. Ωμός ρεαλισμός και εκπληκτικές, ασπρόμαυρες, σινεμασκόπ εικόνες. Η πανέξυπνη σάτιρα για την (αντι)καπνιστική υστερία, με τίτλο Thank You For Smoking του Τζέισον Ράιτμαν, θα κάνει την πρεμιέρα της στο Φεστιβάλ, αφού υπήρξε μια από τις πολυσυζητημένες στιγμές του φεστιβάλ Σάντανς. Εντυπωσιακό καστ (Άρον Έκχαρτ, Μαρία Μπέλο, Γουίλιαμ Μείσι, Ρόμπερτ Ντιβάλ, Κέιτι Χολμς) και

ένα από τα πιο έξυπνα σενάρια που προέκυψαν από το αμερικανικό σινεμά τελευταία. Από τις πιο πολυαναμενόμενες ταινίες της χρονιάς είναι η Μαύρη Ντάλια που θα κάνει πρεμιέρα στο Φεστιβάλ της Βενετίας. Ο Μπράιαν Ντε Πάλμα μεταφέρει στον κινηματογράφο το ομώνυμο κλασικό νουάρ μυθιστόρημα του Τζέιμς Έλροϊ (Λος Άντζελες Εμπιστευτικό, Το Μεγάλο Πουθενά κ.α). Η ταινία ασχολείται με την αληθινή υπόθεση δολοφονίας της στάρλετ Ελίζαμπεθ Σορτ. Το πτώμα της βρέθηκε τεμαχισμένο τον Ιανουάριο του '47 στο Λος Άντζελες ενώ οι ένοχοι δεν αποκαλύφθηκαν ποτέ. Το υψηλού προφίλ καστ (Σκάρλετ Γίochανσον, Τζος Χάρντετ, Χίλαρι Σουάνκ, Άαρον Έκχαρτ, Μία Κίρσνερ κ.α), σμπαστοδοτεί μια από τις καλύτερες παραγωγές του Χόλιγουντ για τη χρονιά αυτή. Οι φαν του ιδιότυπου ύφους και χιούμορ του Φινλανδού Άκι

Καουρισμάκι θα έχουν την ευκαιρία να δουν το τρίτο μέρος της τριλογίας που ξεκίνησε με τα Μακριά Πετούν τα Σύννεφα και Ένας Άνθρωπος Χωρίς Παρελθόν, το Φώτα στο Σούρουπο. Κεντρικός του ήρωας είναι ένας συνεσταλμένος σύγχρονος «αλτπάκος» του Τσάπλιν, του οποίου η μοναξιά και η θλίψη καθρεφτίζονται σε κάθε πλάνο της μεγαλοκτικής, όσο και αστείας αυτής ταινίας. Η νέα ταινία του Τζον Κάμερον Μίτσελ, δημιουργού του Hedwig and the Angry Inch, προκάλεσε στις φετινές Κάννες όσο λίγες στην ιστορία του φεστιβάλ. Ερεθιστικό και ακραίο, αλλά και με σε στιγμές τρυφερό και αστείο το Shortbus κινηματογραφεί τα τεκταινόμενα στο ομώνυμο νεοϋρκέζικο underground club. Μια σαδομαζό φωτογράφος, μια ανοργασμική ψυχολόγος και ένα swinger gay ζευγάρι είναι μερικοί από τους θαμώνες του club που απενοχοποιούν και απολαμβάνουν το σεξ με διάφορους τρόπους.

Μουσική & Φιλμ

Το βρετανικό Glastonbury του Τζούλιεν Τέμπλ είναι ένα εορταστικό χρονικό για τα 30 χρόνια παρουσίας του θρυλικού φεστιβάλ της Μ. Βρετανίας με εμφανίσεις από τους David Bowie, Nick Cave, Bjork, Chemical Brothers, Massive Attack, New Order, Primal Scream και Pulp, μεταξύ άλλων.

Τους Pixies, το κορυφαίο indie-rock συγκρότημα που έχει επηρεάσει όσο λίγα την μετέπειτα ανεξάρτητη μουσική σκηνή, παρουσιάζει το ντοκιμαντέρ loudQUIETloud: A Film About the Pixies. Οι Στίβεν Κάντορ και Μάθιου Γκάκλιν ακολουθούν τα μέλη του συγκροτήματος στις καθημερινές τους στιγμές, για μια σειρά συναυλιών που πραγματοποιήσαν μετά την επανασύνδεσή τους. Το ντοκιμαντέρ λειτουργεί απομυθοποιητικά ως προς το διάσπμο συγκρότημα, δίνοντάς μας ένα ρεαλιστικό inside view στα παρασπράτηματα των μελών του. Ο δαιμόνιος Μισέλ Γκοντρί (σκηνοθέτης της Αιώνιας Λιακάδας Ενός Καθαρού Μυαλού και δημιουργός πρωτότυπων video-clip) μας δίνει το Dave Chappelle's Block Party, στο οποίο κινηματογραφεί τον εκκεντρικό κωμικό, μουσικό και showman Dave Chapelle ενώ οργανώνει ένα ξεχωριστό πάρτι για τους παλιούς του γείτονες στο Μπρούκλιν, όπου λαμβάνουν μέρος, μεταξύ άλλων, οι Kanye West, Έρικα Μπαντού, Roots, αλλά και οι Fugees στη μοναδική, ειδική για την περίπτωση, επανένωσή τους από το 1997.

VELVET HIGHLIGHT

Η ταινία που προτείνει το Velvet είναι το Wild Tigers I have known του πρωτοεμφανιζόμενου σκηνοθέτη και σεναριογράφου Καμ Άρτσερ με παραγωγή τον Γκας Βαν Σαντ. Η ταινία, που έκλεψε καρδιές στο Σάντανς, είναι η ιστορία ενηλικίωσης ενός νεαρού αγοριού. Ο δεκατρίαχρονος, μικροκαμωμένος Λόγκαν ερωτεύεται κρυφά τον μεγαλύτερό του Ρόντεο και ξεκινάει μια περίεργη, μυστική φιλία. Η αφήγηση του Καμ Άρτσερ είναι φρέσκια και αντισυμβατική και θα αγγίξει όποιον από μας θυμάται τους ανεκπλήρωτους γυμνασιακούς του έρωτες, μεταφέροντάς μας στο γλυκόπικρο κόσμο της εφηβικής απομόνωσης, μελαγχολίας και κρυφής ελπίδας. Μπείτε στο site της ταινίας www.wildtigersfilm.com και δείτε και το profile της στο www.myspace.com/wildtigers

Αφιέρωμα: Πρέστον Στάρτζες

Ο Πρέστον Στάρτζες (1898-1959), ένας από τους σημαντικότερους δημιουργούς της αμερικανικής κωμωδίας, αποτέλεσε, με το αιχημρό χιούμορ και τις ευρηματικές σάτιρές του, ισχυρή επιρροή σε μετέπειτα σκηνοθέτες, όπως ο Μάρτιν Σκορσέζε, ο Γούντι Άλεν και οι Τζόελ και Ίθαν Κοέν, που σπρίχθηκαν στο αριστουργηματικό Sullivan's Travels για να γυρίσουν το δικό τους Ω Αδερφέ, Πού Είσαι; Ο Στάρτζες μας έχει χαρίσει μερικές από τις ωραιότερες κωμικές στιγμές στην ιστορία του σινεμά. Εκτός από κλασικά φιλμ όπως το The Lady Eve (με τους Χένρι Φόντα- Μπάρμπαρα Στάνγουικ), το Unfaithfully Yours, και το Sullivan's Travels, θα δούμε σε νέες κόπες το Hail The Conquering Hero και το The Palm Beach Story.

Αφιέρωμα στους Σταθμούς του Queer Cinema

Με τον όρο Queer Cinema έγινε γνωστό το κινηματογραφικό κίνημα που ασχολήθηκε με το, απαγορευμένο για τη mainstream

παραγωγή, θέμα της ομοφυλοφιλίας, προβάλλοντας την gay, λεσβιακή και αμφισεξουαλική κουλτούρα. Η αρχή του τοποθετείται τις δεκαετίες του '60 και του '70 με ταινίες κυρίως πειραματικές και πάντα πολύ χαμηλού προϋπολογισμού. Αργότερα, στις δεκαετίες του '80 και του '90, το Queer Cinema εξελίχθηκε σταδιακά σε ένα σημαντικό κεφάλαιο του μοντέρνου σινεμά. Το φετινό αφιέρωμα στις σημαντικότερες –και πλέον δυσέυρετες– ταινίες του κινήματος παρουσιάζει μοναδικές δημιουργίες που άνοιξαν τους ορίζοντες του σινεμά και ανανέωσαν την αισθητική του. Ιδανική εισαγωγή το εξαιρετικά ενδιαφέρον ντοκιμαντέρ, Fabulous! The Story of Queer Cinema, των Λίζα Έιντς και Λέσλι Κλέινμπεργκ, που έκανε αισθητή την παρουσία του στο Φεστιβάλ του Βερολίνου. Το αφιέρωμα ξεκινά από τη δεκαετία του '60 και διατρέχει τις τρεις επόμενες δεκαετίες με ταινίες αναγνωρισμένων πια δημιουργών αλλά και ταλέντων που αγνοήθηκαν.

camera./09

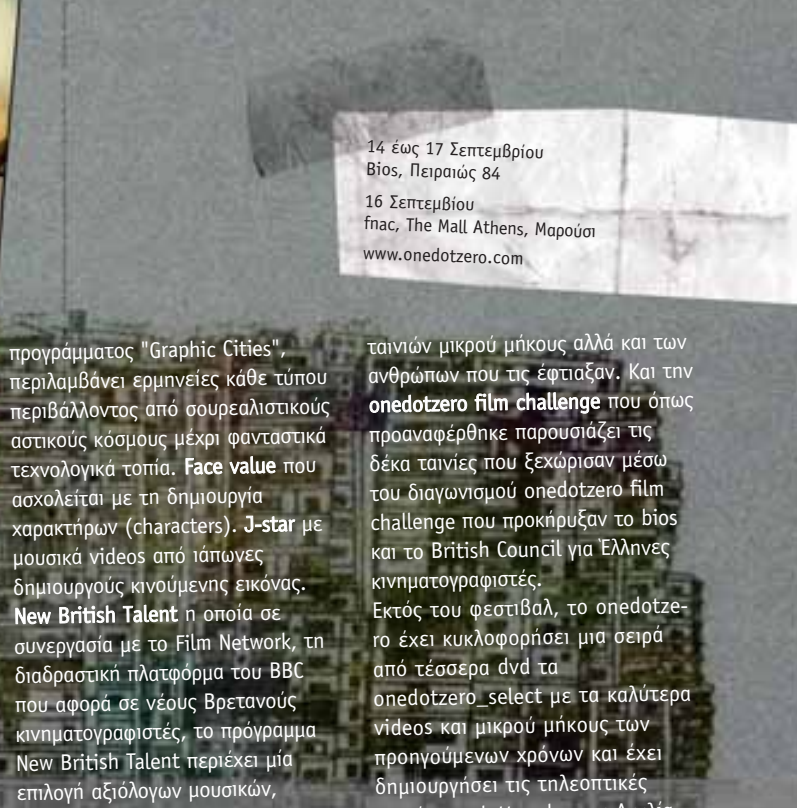
camera./10

ONEDOTZERO10 adventures in moving image

της Αφροδίτης Ψαρρά

Το onedotzero ξεκίνησε το 1996 στο Λονδίνο σαν ένα φεστιβάλ αφιερωμένο στα νέα μέσα και σύντομα έγινε ένας θεσμός με δέκα χρόνια δυναμικής παρουσίας. Σήμερα θεωρείται το σημαντικότερο και μεγαλύτερο φεστιβάλ παγκοσμίως αφιερωμένο στον ψηφιακό κινηματογράφο και τα νέα μέσα και παρουσιάζει εκτός από ταινίες μικρού μήκους, ποικίλης φύσης events, performances και διαδραστικές εγκατάστασεις. Από την αρχή απευθύνθηκε σε δημιουργούς προερχόμενους από διαφορετικούς χώρους όπως η γραφιστική, η εικονογράφηση, η μόδα και η πληροφορική, θέλοντας να αγκαλιάσει όλες τις μορφές και εκφράσεις της κινούμενης εικόνας, από τις πιο εμπορικές ως τις πιο πειραματικές και καινοτόμες. Με χορηγούς όπως το Βρετανικό Συμβούλιο και το BBC και συνεργάτες όπως το MTV και την WARP ξεκινά και παρουσιάζεται στο Λονδίνο τον Ιούλιο και ταξιδεύει σε όλο τον κόσμο. Από τις 14 ως τις 17 Σεπτέμβρη θα βρίσκεται στην Αθήνα για δεύτερη συνεχή χρονιά. Την περσινή χρονιά είχε αρκετά μεγάλη απήχηση και φέτος αναμένεται ακόμα μεγαλύτερη αφού φέτος είχε μια καινούργια κατηγορία το onedotzero film challenge με έλληνες

κινηματογραφιστές και δημιουργούς (visual) performance. Ο διαγωνισμός αυτός φιλοδοξεί να αποτελέσει ένα forum για την εγχώρια παραγωγή κινούμενης εικόνας. Οι δέκα συμμετοχές που θα ξεχωρίσουν θα απαρτίσουν το πρόγραμμα μιας ειδικής ενότητας προβολών, που θα κυκλοφορήσει σε dvd με την υποστήριξη της FNAC. Τα έσοδα από την πώληση του dvd θα διατεθούν στους Έλληνες δημιουργούς. Το δέκατο στη σειρά φεστιβάλ, το onedotzero10 αποτελείται από 10 ενότητες, 9 από τις οποίες θα παρουσιαστούν στο BIOS και μία στη FNAC. Αυτές είναι οι: **Extended play** που αποτελείται από βραβευμένα ψηφιακά animations και ταινίες που προεκτείνουν τα όρια της παραδοσιακής αφήγησης και του στυλ. **Perspectives** που παρουσιάζει τα καλύτερα νέα ψηφιακά δείγματα ντοκιμαντέρ, αμφισβητώντας την φαινομενικά αντικειμενική φύση του κινηματογραφικού αυτού είδους και προτείνοντας νέα μοντέλα στην προσέγγιση των ταινιών τεκμηρίωσης. **Wavelength** με μουσικά videos. **Wow+flutter** μια νέα έκφραση στο animation, τα κινούμενα γραφικά και τις ψηφιακές μικρού μήκους πειραματικές δουλειές. **Terrain** που διευρύνοντας την θεματολογία του παλιότερου

PORN ! PORN ! PORN !

Ο Dr. Faux ψάχνει στη συλλογή του και προτείνει τη βιντεοκάσα του μήνα:

La Mia Prima Volta, Vol. 8

Μεστός, απέρिटτος, στακάτος... Αυτός είναι, κυρίες και κύριοι, με τρεις λέξεις ο Αριστίντες Ροσολίνο, ένα αυθεντικό ταλέντο του Ιταλικού Νότου. Τα νεαρά, δροσερά κορίτσια καταφτάνουν με έκδηλη αφέλεια και συγκαλυμμένη ματαιοδοξία στο γραφείο του ντόπιου μισότρελου παραγωγού, ο οποίος έχει βάλει σκοπό της ζωής του να ξαναστήσει την Ταινιοταιτά από την αρχή. Δεν θα δούμε το πρόσωπό του σε όλη τη διάρκεια της ταινίας, όμως το κουβάρι της σχιζοειδούς προσωπικότητάς του θα ξετυλιχτεί de profundis μέσ' από μια σειρά 8 συνεντεύξεων με τις νεαρές ενζενί, σε ένα ψυχολογικό πινγκ-πονγκ που θα ξεκινήσει σαν αθώο παιχνιδάκι και σιγά-σιγά θα λάβει ανεξέλεγκτες διαστάσεις... Ξέρω-ξέρω, μόλις το δείτε θα πείτε κατευθείαν ότι ξεπατίκωσε την Ίντερβίστα του Φελίνι... Βρε σεις, σοβαρευτείτε, πιο πολύ αντέγραψε το Λέοντα Καρφή παρά το Maestro...

Σενάριο-σκηνοθεσία: Αριστίντες Ροσολίνο
Πρωταγωνιστούν: Αριστίντες Ροσολίνο (φωνή μόνο), Ντέμπορα, Σάρα, Κάρμεν, Μόνικα

Από τις 4 μέχρι και τις 8 Οκτωβρίου θα φιλοξενηθεί στην Τεχνόπολη Αθηνών το Διεθνές Φεστιβάλ Τέχνης και Τεχνολογίας Medi@terra που διοργανώνεται από το Φούρνο. Το φεστιβάλ αφιερώνει την 7η διοργάνωση του στα video games και στο ρόλο που παίζουν στη σύγχρονη πραγματικότητα. Με τίτλο για φέτος το Gaming Realities, το φεστιβάλ ξεκινώντας από τους σύγχρονους εικονικούς κόσμους παιχνιδιών, παρατρεί τους νέους κώδικες που διαμορφώνονται, την νέα αισθητική και γλώσσα που

«παιχνίδια και πολιτική», «παιχνίδια και χώρος», «ν νέα αφήγηση των games», «ν τεχνολογία των video games», «ν τέχνη και ο πολιτισμός των video games» και «τα video games ως τέχνη». Ανάμεσα στους συμμετέχοντες, ξεχωρίζουν οι Julian Dibbell, [Συντάκτης στο Wired magazine], Matt Adams [μέλος των Blast Theory], Tom & Vicky Arundel [Δημιουργοί του βραβευμένου Darwinia] , Micheal Mateas, [Δημιουργός του βραβευμένου Facade] , Chris Crawford [Πρώην Game Designer για την Atari,

προτείνουν: Οι Michael Mateas και Andrew Stern καλούν το θεατή να συμμετάσχει σε ένα διαδραστικό δράμα και να δώσει αυτός το δικό του τέλος στην ιστορία. Ο Nick Montfort δημιουργεί ένα text adventure όπου ο χρήστης παίρνει τη θέση ενός system administrator και πρέπει να δώσει τη λύση με τις απαντήσεις του, ενώ Ο Julian Oliver δημιουργεί ένα οπτικοακουστικό περιβάλλον παραγωγής μουσικής για δύο παίκτες. Ιδιαίτερο ενδιαφέρον έχει η συμμετοχή ομάδων όπως οι Serious Games

videogames με το σινεμά με ταινίες που ενέπνευσαν ή εμπνεύστηκαν από videogames, και το ειδικό αφιέρωμα La petite anthologie de la machinima [από το machine + animation + cinema, μικρά φιλμ που δημιουργούνται πάνω σε πλατφόρμες και μηχανές 3D παιχνιδιών]. Η ανθολογία αυτή είναι μία επιλογή με τα καλύτερα machinima των τελευταίων χρόνων που μας έρχεται από το Παρίσι, μια συνεργασία του Forum des images, του Machinima.fr και των Paris Cinema.

medi@terra 06 GAMING REALITIES

της Δάφνης Δραγώνα

αναπτύσσεται και διερευνά τις τάσεις του gaming και τη σχέση του με την τέχνη, τα νέα μέσα και τον πολιτισμό. Η ομάδα του medi@terra πιστεύοντας ότι τα games εξελίσσονται στο πιο ισχυρό και ενδιαφέρον μέσο που θα ψηφιακού πολιτισμού, έχει προγραμματίσει ένα πενταήμερο αφιέρωμα με προσκεκλημένους από όλο τον κόσμο που θα συμμετέχουν στο φεστιβάλ και θα συμβάλλουν στη διαμόρφωση ενός καινοτόμου – για τα ελληνικά δεδομένα- event. Κεντρικός πυρήνας είναι το τριήμερο (6 -8 /10) Διεθνές Συνέδριο που θα συγκεντρώσει γνωστούς game designers, δημιουργούς νέων μέσων, θεωρητικούς, ερευνητές και επαγγελματίες από το χώρο οι οποίοι θα τοποθετηθούν πάνω σε καίρια ζητήματα και προβληματισμούς γύρω από τα video games με βασικές ενότητες: «παιχνίδι και κοινωνία», «ταυτότητα και ψυχολογία του gamer»,

θεωρητικός και game designer] , Gonzalo Frasca, [Ακαδημαϊκός και Επαγγελματίας Game Designer, Εκδότης του www.ludology.org], Eric Zimmerman [Game Designer, ιδρυτής του gameLab, θεωρητικός]. Στην έκθεση που θα φιλοξενηθεί στους χώρους της Τεχνόπολης, η έμφαση δίνεται στο χώρο της Game Art που κερδίζει όλο και περισσότερο έδαφος τα τελευταία χρόνια. Παρουσιάζονται 30 game projects ανεξάρτητων δημιουργών και καλλιτεχνών που δουλεύουν στα νέα μέσα και διερευνούν τις δυνατότητες που προσφέρονται από τις πλατφόρμες videogames. Με τη μορφή game installations, online flash games, text adventures games, sound based games και αρκετά mods (τροποποιήσεις γνωστών παιχνιδιών), παρουσιάζονται έργα που σε μεγάλο βαθμό χαρακτηρίζονται για τον διεπιστημονικό τους χαρακτήρα και για τις νέες και διαφορετικές προσεγγίσεις που

Interactive που θα παρουσιάσουν το πολυσυζητημένο Global Conflicts: Palestine, όπου ο παίκτης καλείται να πάρει το ρόλο ενός δημοσιογράφου στην Παλαιστίνη και να είναι αντικειμενικός. Ή η ομάδα που δημιούργησε το Border Games, από την Ισπανία και τη Γερμανία, ένα παιχνίδι που έγινε σε συνεργασία με Μαροκινούς μετανάστες για τη ζωή τους στην πόλη. Επίσης, ομάδες όπως οι Molleindustria, οι Persuasive Games, το Personal Cinema, το Eastwood Group και οι Monochrom συμμετέχουν με γνωστά έργα τους που χαρακτηρίζονται για τις πολιτικές αναφορές τους, για τη θεωρητική τους βάση καθώς και για το χιούμορ και την κριτική τους διάθεση απέναντι στην πραγματικότητα αλλά και τον κόσμο των video games. Το πρόγραμμα του φεστιβάλ επίσης περιλαμβάνει δύο ενότητες προβολών: ένα κινηματογραφικό αφιέρωμα για τη σχέση των

Τέλος, στο κλίμα του φετινού θέματος, το medi@terra θα φιλοξενήσει performances και DJ events από καλλιτέχνες και DJs από την Ελλάδα και το εξωτερικό που χρησιμοποιούν πλατφόρμες videogames και αναμειγνύουν ήχους τους με σύγχρονη ηλεκτρονική μουσική προσφέροντας μία διαφορετικού τύπου «πλοήγηση» σε έντονους ρυθμούς και εικόνες. Τα video games δεν είναι απλά μία μορφή ψυχαγωγίας. Ενσωματώνουν ιδέες, αφηγήσεις, απόψεις, ιδεολογίες και επηρεάζουν και αντανακλούν το κόσμο γύρω τους. Η επιρροή τους και οι σχέσεις τους με τους περισσότερους τομείς της πραγματικότητας γίνεται όλο και πιο έντονη. Αυτό επιδιώκει να παρουσιάσει το medi@terra 06, πιστεύοντας ότι οι δυνατότητες τους θα παίξουν όλο και μεγαλύτερο ρόλο.

medi@terra: 4 – 8/ 10, Τεχνόπολη
[Πειραιώς 100 Γκάς] www.mediaterra.org

Επιμέλεια: Ξένια Καλπακτσόγλου, Χριστόφορος Μαρίνος

A BRIEF HISTORY OF...

ο,Τι απομένει
είναι μελλον

Συνήθως, ο κόσμος του μέλλοντος παρουσιάζεται εφιαλτικός.... Ωστόσο το «μέλλον» της έκθεσης που επιμελείται η ιστορικός τέχνης Νάντια Αργυροπούλου και οργανώνει η γκαλερίστρια Αγγελική Αντωνοπούλου δεν μοιάζει καθόλου ζοφερό. Δεν υπάρχουν φόβοι, δεν υπάρχουν ρομπότ, πόσο μάλλον παρανοϊκοί επιστήμονες, τρελοί δημιουργοί, μισθοφόροι και ορδές άγριων συμμοριών. Συναντήσαμε την Νάντια μέσω διαδικτύου και τις θέσαμε μερικές ερωτήσεις.

Νάντια Αργυροπούλου

Διάβαζα τις προάλλες τη συνέντευξη που έδωσες στον Ροκα-Υίο για την αθηναϊκή επιθεώρηση «α.». Αν έχω καταλάβει καλά, αντιμετωπίζεις την επιμέλεια εκθέσεων περισσότερο επιτελεστικά (performative), δεν σε ενδιαφέρει δηλαδή τόσο πολύ το τελικό αποτέλεσμα και η εξήγηση μιας κατάστασης όσο η αποσπασματική διαδικασία που κάθε φορά θα σε οδηγήσει εκεί που είναι να σε οδηγήσει. Και ουσιαστικά αυτή η διαδρομή χαράσσεται μέσα από συνειρμούς, αναμνήσεις, από άμεσα και έμμεσα δεδομένα. Είναι όπως τα κείμενα της Molly Nes-bit...

Επιτρέψτε μου να παραθέσω Νάνο Βαλαωρίτη αρχικά: «Δεν πάει στο διάολο η γλώσσα μια και καλή. Ας απαγορευτεί. Ας επιστρέψουμε στην γλώσσα των σημείων.... Είμαι υπέρ της Νέας Σιωπής. Της αφωνίας. Χωρίς λόγους ή λόγια. Σιωπηλή διδαχή με ταινίες, εικόνες, ματιές που λένε χίλια δυο...». Δες τώρα πόσο καλά γράφει ο Βαλαωρίτης για να καταλάβεις γιατί το «αποτέλεσμα» και η «διαδικασία» δεν είναι δύο διαφορετικοί προορισμοί. Αν και με κολακεύει πολύ η αναφορά στην Nesbit (την οποία, περισσότερο και από τις ουτοπικές επιμέλειες και τα εξαντλητικής στοιχειοθέτησης γραπτά της, θαυμάζω για την ικανότητά της να ανατρέπει αυτό που κυρίως περιμένουν από αυτήν), η αναγωγή σε κάτι άλλο και μάλιστα «του εξωτερικού», είτε αυτό είναι για να κρίνουμε πρόσωπα, είτε πράγματα, δεν είναι λίγο σαν το γνωστό «μέτρημα» που επιχειρούν οι πιτσιρικάδες όταν καταλαβαίνουν ότι είναι αγόρια; Δεν είναι τρόπον τινά «performative» κριτική;

Λες ότι το σχολείο σου ξεκαθάρισε το πώς εσύ βλέπεις τα σύγχρονα εικαστικά. Προσωπικά, δε σου κρύβω ότι στο ελληνικό σχολείο που πήγα δεν θυμάμαι να έμαθα τίποτα απολύτως για τέχνη - και δε νομίζω να φταίει ότι ήταν Δημόσιο. Η έκθεση στο Παλιό Αρσάκειο της Πάτρας πόσο, και εννοώ με ποιον τρόπο,

επιμορφωτική θα είναι, κυρίως για το ανυποψίαστο κοινό; Ένα κείμενο -όπως και μια έκθεση- δεν παύει να είναι και επιμορφωτικό, έτσι δεν είναι;

Λέω ότι το «κλειστό» αρχιτεκτονικό σχήμα του Αρσακείου Πατρών - ενός μνημείου συντηρημένου και φυλασσόμενου ευλαβικά, από την Εφορεία Νεώτερων Μνημείων ως προς το εξωτερικό του και αναρχικά αλλοτριωμένου, από διαδοχικές εργολαβικές παρεμβάσεις, ως προς το εσωτερικό του - μου προσέφερε την εικόνα των αντίρροπων δυνάμεων στην ίδια τη λειτουργία της εκπαίδευσης. Αυτή στη συνέχεια με οδήγησε στην εικόνα ενός αντίστοιχου τόπου στην σύγχρονη τέχνη: ενός κοινού τόπου συνύπαρξης ίδιων ρυθμών. Στο δημόσιο σχολείο της επαρχίας που τελείωσα κι εγώ, δεν έμαθα τίποτα για την τέχνη αλλά η πραγματική απώλεια ήταν, ότι δεν την είδα. Κι ας μην την «μάθαινα». Η έκθεση στην Πάτρα θα είναι παρούσα, με «εργαλεία χρήσης» - το αν θα είναι επιμορφωτική είναι ένα μεγάλο ανοικτό στοιχείμα στο οποίο πρέπει να συμμετάσχουν πολλοί, του κοινού συμπεριλαμβανομένου και καθόλου αθώου. Ο Pedro Cabrita Reis λέει κάπου ότι το έργο τέχνης δεν θα αντέξει αν γίνει «για να γίνει κατανοητό». Θα συμπληρώνα ότι ο μόνος τρόπος να γίνει «επιμορφωτικό», λειτουργώντας είτε αυτόνομα είτε σε μια έκθεση, είναι με το να αλλάξει τη ζωή κάποιου. Το να ζητάς από την τέχνη να είναι επιμορφωτική μου θυμίζει αυτή την καμπάνια ευαισθητοποίησης του National Fatherhood Initiative που ρωτάει «Have you been a dad today?».

Αν επιχειρήσεις βέβαια να εξετάσεις και να αφουγκραστείς τα εικαστικά στην Ελλάδα μέσα από την εικόνα του σχολείου, μπορεί να βγάλεις αρκετά διαφωτιστικά συμπεράσματα για την επαναστατικότητα του νεοέλληνα καλλιτέχνη. Βάλε δίπλα δίπλα την «Διαγωγή Μπδέν» του Βιγκό και το «Εάν...» του Άντερσον με το «Μάθε παιδί μου γράμματα» του

Μαραγκού, και θα καταλάβεις τι εννοώ.

Δεν μπορείς να αφουγκραστείς τίποτα αν διαβάξεις ταυτόχρονα. Θα καταγραφεί σαν «θόρυβος» στο κεφάλι σου. Κατά τα λοιπά παραθέτω το παρακάτω comic strip που με εκφράζει απόλυτα:

Όλα δείχνουν ότι τα «Σενάρια για την επανάσταση» δεν υλοποιήθηκαν ποτέ. Μάλιστα, εκ των υστέρων, δεν ήταν λίγοι εκείνοι που υποστήριξαν ότι το περίφημο «Don't Trust Anyone Over Thirty» βγήκε από το στόμα ενός ακόμα καριέριστα με τη μάσκα του ακτιβιστή. Η νεότπτα δέχτηκε αρκετά πλήγματα εκ των έσω... Σήμερα δε, ενώ συνεχίζει να λατρεύεται για το βαθμό αποδοτικότητάς της, η δημιουργικότητά της βολιδοσκοπείται από νοσταλγούς άλλων εποχών, δημοσιογράφοι στην πλειονότητά τους, που κάνουν λόγο για «γενιά της βλεφαρόπτωσης». Ποια είναι η θέση της έκθεσής σου πάνω σ' αυτό το θέμα; Πού έγκειται εντέλει το ενδιαφέρον της τέχνης που κάνουν οι καλλιτέχνες αυτής της «Κουρασμένης γενιάς»; Δεν φαντάζεσαι πόσα χαριτωμένα θα μπορούσα να σου πω κι εγώ και οποιoσδήποτε άλλωστε για μια άλλη γενιά, αυτή «του σκωμένου φρυδιού» και του «διανοητικού botox». Αδιάφορο. Αν ψάχνουμε ενδιαφέρουσες κακίες οι στυλίστες έχουν καλύτερο ρεπερτόριο από τους εικαστικούς. Η επανάσταση δεν είναι εξαγγελία και είναι το λιγότερο ύποπτη όταν διατυπώνεται ως πρόθεση, σήμερα ειδικότερα όπου ο δρόμος για την κόλαση είναι κατά κύριο λόγο σπαρμένος από τέτοιες. Η

επανάσταση είναι κάτι που συμβαίνει όταν λιγότερο το περιμένεις, είναι το Ουρλιαχτό (για να μπούμε σε ατμόσφαιρα Berkeley). Υπάρχει στην έκθεση ένα εναργέστατο σκοτεινό έργο της Αλίκης Παναγιωτοπούλου που απεικονίζει μια μικρή συμπυκνωμένη έκρηξη νέου φωτός και ταυτόχρονα έναν θύλακα αρχαίας ενέργειας, μέσα στο περιβάλλον του ναού του Αγίου Ανδρέα στην Μάντσα (χτισμένου το 1470 από τον L.B. Alberti). Υπάρχει και το σπαρακτικά κυνικό, αυτό που η κουλτούρα των προθέσεων θα ξεπέταγε ως «πλακατζίδικο», αυτό-πορτραίτο της ζωής του Έλληνα Νέου από τον Θοδωρή Βογιατζήδη. Ο έχων ώτα ακουέτω... Οι νέοι Έλληνες καλλιτέχνες δεν είναι συνταγογράφοι, ούτε ιδανικοί Βάρβαροι για την αναβάπτιση της κορεσμένης ματιάς μας. Δεν είναι υποχρεωμένοι να εκπληρώσουν τις χαμένες προσδοκίες μας ως επιταγή και Υψηλό καθήκον. Δεν είναι αλληγορίες. Ο νέος έλληνας καλλιτέχνης είναι ο νέος έλληνας καλλιτέχνης είναι ο νέος έλληνας καλλιτέχνης. Το ενδιαφέρον της τέχνης του είναι το ατελεύτητό της.

ΕΜ ΚΕΙ, Monument to the Unknown, Μπούστο από μπρούτζο για το παλιό Αρσάκειο Πατρών, 2006

Βορελάς Γιάννης, Caliban I, ανάμικτα υλικά σε χαρτί Michael Haas collection Berlin, 2006, Παραχώρηση The Breeder

Λυκάκης Σήφης, Still από Βίντεο εγκατάσταση, Ζωγραφική στον τοίχο και προβολή, 2003

Damaged Goods

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΟΣ ΧΑΡΙΝ...

Το DRAWBRIDGE είναι μια ανεξάρτητη τετραμηνιαία έκδοση σε μορφή εφημερίδας που εκδίδεται στο Λονδίνο. Μετρώντας δυο τεύχη ζωής μας τράβηξε αμέσως την προσοχή τόσο για το περιεχόμενό της (ένας συνδυασμός καμουφλαρισμένου αλλά πρόδηλου θεωρητικού βάθους και απροκάλυπτης αδιαφορίας για κάθε είδους πολική ορθότητα) όσο και για το προσεγμένο στήσιμο που καταφέρνει να συνταιριάζει κείμενα, σκίτσα καλλιτεχνών, φωτογραφίες και ελάχιστες διαφημίσεις με εξαιρετική κομψότητα. Η δε λίστα των συνεργατών (άλλοι μόνιμοι άλλοι περιστασιακοί) περιλαμβάνει τα διόλου ευκαταφρόνητα ονόματα των: John Berger, Slavoj Žižek, Tariq Ali, Vincenzo Ruggiero, Simon Critchley, Hugo Chávez κ.α.

Κάθε έκδοση είναι αφιερωμένη σ' ένα θέμα αλλά από την εμπειρία μας μόνο με ένα θέμα τη φορά δεν καταπάνονται. Το δεύτερο τεύχος κυκλοφόρησε μέσα στο καλοκαίρι με τίτλο «The Impossible City» ή αλλιώς «ζω και εργάζομαι σε μεγαλούπολη» μαζί με ένα αφιέρωμα στη φωτογραφία.

Βασικά, το DRAWBRIDGE καταφέρνει να παντρέψει με εξαιρετική μαεστρία πολιτικά σχόλια, θεωρητικά κείμενα, σύγχρονη τέχνη και λογοτεχνία σε οκτώ σελίδες. Πάνω απ' όλα επιβεβαίωσε στο μυαλό μας την πεποίθηση ότι τέτοιου τύπου ανεξάρτητες εκδόσεις (κατά βάση πρωτοβουλίες μικρών ομάδων) περικλείουν μια σειρά από εντελώς ιδιοσυγκρασιακά χαρακτηριστικά που τις κάνουν ανεκτίμητες και τελικά, αποτελούν μια πολυτέλεια και για τους συνεργάτες και για τους αναγνώστες τους.

The Drawbridge
info@thedrawbridge.org.uk
www.centralbooks.com
ετήσια συνδρομή: £10,50

«BEAM ME UP, SCOTTY!»
[στα επόμενα εγκαίνια]

Από τις παρακάτω περιγραφές ποια θα θεωρούσατε σενάριο επιστημονικής φαντασίας:

1. προετοιμασία εκθέσεων και μπιενάλε από ρομπότ;
2. μυθικά τέρατα επιμελητές (deamon curatorem) που ξυπνούν μετά από αιώνες ψάχνοντας καλλιτέχνες;
3. τα σημερινά συμπλέγματα μουσείων και οι περιοχές με τις γκαλερί ως αρχαιολογικοί χώροι/συντρίμια;
4. ο Leonard Nimoy (aka Mr. Spock) φωτογραφημένος μπροστά στο έργο του Joseph Beuys, Enterprise 18.11.72, 18:5:16 Uhr (1973); Η εικαστικός Rita McBride (1960) ζήτησε από καλλιτέχνες, τεχνοκριτικούς, επιμελητές, δημοσιογράφους, λογοτέχνες κ.α. να γράψουν από μία ιστορία επιστημονικής φαντασίας με θέμα εκθέσεις σύγχρονης (sic) τέχνης στο μακρινό μέλλον! Οι συγγραφείς βάδισαν, με κάπως ανορθόδοξο τρόπο, στο δρόμο/ύφος που χάραξε το συγκεκριμένο είδος λογοτεχνίας με αποτέλεσμα ένα απολαυστικό διασκεδαστικό (ψευδό-) sci-fi μυθιστόρημα. Το Futureways είναι συμπαραγωγή των Arsenal Pulp Press, Printed Matter Inc. και του μουσείου Whitney.

Υ.Γ. Η φωτογραφία του Nimoy μπροστά στο έργο του Beuys που σας αναφέραμε, είναι το εξώφυλλο του βιβλίου. Κατά τη γνώμη μας τα σενάρια 1-3 είναι πιθανά. Οι γραφίστες του περιοδικού δεν μας επέτρεψαν να δημοσιεύσουμε σχετικές φωτογραφίες που ενισχύουν τον παραπάνω ισχυρισμό λόγω χαμηλής ανάλυσης.

Futureways
επιμέλεια: Rita McBride & Glen Rubsamen
κείμενα: Laura Cottingham, Nick Crowe, Aline Duriaud, Nalo Hopkinson, Nico Israel, Matthew Licht, Peter Maass, Rita McBride, Alexandre Melo, Glen Rubsamen, David Schafer, Mark von Schlegell, Rutger Wolfson.
Arsenal Pulp Press, Whitney Museum of American Art, Printed Matter, Inc., 2004
ISBN: 1-55152-172-5

ΤΕΧΝΗ ΚΑΙ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ

Είναι η πιο ζεστή μέρα του Αυγούστου... Βλέπω με πίκρα στις ειδήσεις να φλέγεται η Χαλκιδική, διαβάζω με οργή στις εφημερίδες για επικείμενη εξάπλωση πετρελαιοκηλίδων στο Αιγαίο. Ένας κόσμος στο έλεος των ανεύθυνων... Άραγε ποιος θα σώσει τη γη από αυτή την τρομακτική οικολογική καταστροφή που καθημερινά συντελείται; Το τεύχος Αυγούστου του περιοδικού Art Review προκαλεί ρωτώντας: «Μπορεί η τέχνη να σώσει τον πλανήτη;». Σε μια εποχή που η τέχνη παλεύει να σώσει τον εαυτό της και να διατηρήσει την αυτονομία της ή ό,τι τέλος πάντων της έχει απομείνει, ίσως αυτό να ακούγεται μεγάλη ανοησία. Είναι δυνατόν η τέχνη να έχει τη δύναμη να συνεισφέρει στην αντιμετώπιση της οικολογικής κρίσης; Παρόλα αυτά το τεύχος παρουσιάζει ενδιαφέρον κυρίως για το αφιέρωμα στη σκηνή του Άμστερνταμ και την αναφορά στον θρύλο της περφόρμανς Chris Burden. Να σημειωθεί ότι το Art Review επανακυκλοφόρησε με ανανεωμένο προφίλ τον Ιούλιο έχοντας για εξώφυλλο τον über-curator Hans Ulrich Obrist, συνέντευξη του με τον φίλο του über-architect Rem Koolhaas για τη σχέση τέχνης και αρχιτεκτονικής, καθώς και μια τετρασέλιδη paper-exhibition, από αυτές που ο Ulrich συννηθίζει, με θέμα το μέλλον... του μέλλοντος (The Future Will Be).

ΑΚΑΔΗΜΙΑ
ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΗΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ

Για σπουδαστές με απαιτήσεις

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ - ΕΓΓΡΑΦΕΣ:

ΥΜΗΤΤΟΥ 243, 116 32 ΑΘΗΝΑ • ΤΗΛ. 210 7525328 - 7525343 • FAX: 210 7560487
www.leica-academy.gr • e-mail: info@leica-academy.gr

mad club

Επιστρέφει

Περσεφόνης 53, Γκάζι, 210 3462027, madclub@otenet.gr

Fox bASe ALpha

«'BOUT ONETENTHOFONEPERCENT»

Με μια μπακάλικη καταμέτρηση θα μπορούσαμε να ισχυριστούμε κάπως χονδροειδώς ότι το μεγαλύτερο ποσοστό ενημερωτικού υλικού που λαμβάνουμε αφορά: μεγάλες περιοδικές εκθέσεις, θεματικές εκθέσεις, εκθέσεις με καλλιτέχνες που κατάγονται από ένα συγκεκριμένο γεωγραφικό πλάτος, εκθέσεις με αφορμή την επικαιρότητα, εκθέσεις κρατικών και ιδιωτικών συλλογών, παράλληλες (με άλλες εκδηλώσεις) εκθέσεις, εκθέσεις που σχολιάζουν γιατί είναι retro να συμμετέχεις ή (ακόμα χειρότερα) να επιμελείσαι τις προαναφερθείσες εκθέσεις κ.λ.π. κ.λ.π. Αυτά σκεφτόμασταν και μετά λάβαμε δελτίο τύπου με τους στίχους του When the Moon Shines on the Moonshine του Bert Williams και χαμογελάσαμε συνωμοτικά. Δεν είναι μόνο το συγκεκριμένο κομμάτι με όλες τις αναφορές του στην

When the Moon Shines on the Moonshine

Συμμετέχοντες καλλιτέχνες:

Monica Bonvicini, Martin Boyce, Matt Connors, Jason Dodge, Elmgreen & Dragset, Jakob Kolding, Henrik Olesen, Kirsten Pieroth, Jesse Finley Reed, Kirstine Roepstorff, Willem De Rooij, Mungo Thomson.

Επιμέλεια: Robert Meijer

Διάρκεια: 07.09.06 - 07.10.06

Γκαλερί The Breeder, Ευμορφοπούλου 6, Ψυρρή

www.thebreedersystem.com

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΙΣΤΟΣΕΛΙΔΩΝ

Η νεκρή από άποψη εκθέσεων καλοκαιρινή περίοδος ήταν μια καλή ευκαιρία να ψαχτούμε και να βρούμε άλλους, πιο διαφορετικούς και εξεζητημένους τόπους «έκθεσης». Ακολουθεί μια σύντομη επισκόπηση της έρευνας μας σχετικά με τις ιστοσελίδες ελλήνων καλλιτεχνών, οι οποίες εδώ που τα λέμε δεν είναι και πάρα πολλές. Ξεκινάμε με το website της Άννας Τσουλούφη (www.artanna.net), που δεν είναι παρά ένα project που πραγματοποίησε η ίδια κατά τη διάρκεια της παραμονής της στη Βαϊμάρη και το οποίο εξετάζει τον χαμαιλεοντισμό που επιβάλουν οι νέες συνθήκες εργασίας στον

πολίτην-νομάδα μιας σύγχρονης παγκοσμιοποιημένης κοινωνίας. Από την πόλη της Βαϊμάρης «εκπέμπει» επίσης ο εικαστικός και μουσικός Νίκος Αρβανίτης (www.nikosarvanitis.com). Μέσα από μικρά αλλά κατατοπιστικά κειμενάκια μπορείς να πλοηγηθείς και να ανακαλύψεις μια πλούσια και πρωτότυπη δουλειά που περιλαμβάνει από επεμβάσεις στο δημόσιο χώρο μέχρι audio cds και ψηφιακές εκτυπώσεις. Ο ζωγράφος Γιώργος Καζάζης (www.gkazazis.com) σε ένα πιο κλασικό αλλά άρτια οργανωμένο site παρουσιάζει δουλειά που εκτείνεται από το 1992 έως σήμερα, καθώς επίσης και τα διάφορα πρότζεκτ στα οποία έχει κατά καιρούς εμπλακεί. Funky ζωγραφική, συνήθως μεγάλων διαστάσεων, που αναμειγνύει διάφορες γλώσσες (μεταμοντέρνα αρχιτεκτονική, λαϊκή κουλτούρα, διαφήμιση, design) και έχει και ωραίους τίτλους: Fear will tear us apart, but Nokia will join us again. Τον Poka-Υίο μάλλον τον ξέρετε οι περισσότεροι γιατί σας τα έχουμε πρήξει με την πάρτη του, αν και θέλουμε να πιστεύουμε δικαιολογημένα. Αν πάντως θέλετε να τον απολαύσετε για άλλη μια φορά, πληκτρολογήστε: www.poka-yio.com. Ο Μίλτος Μανέτας (www.manetas.com) είναι σημείο αναφοράς όχι μόνο για καλλιτέχνες όπως ο Poka-Υίο αλλά και για τη σύγχρονη τέχνη γενικότερα, πόσο μάλλον για το είδος εκείνο που απλώνει τα πλοκάμια του στο διαδίκτυο. Κοντολογίς, είναι αυτό που λέμε «κλασικός στο είδος του». Συνοδοιπόροι του Μανέτα στο καλλιτεχνικό κίνημα Neen είναι ο αρχιτέκτονας Ανδρέας Αγγελιδάκης (www.angelidakis.com) και ο γραφίστας, web designer και εικαστικός Άγγελος Πλέσσας (www.angeloplessas.com). Οι σελίδες τους είναι πολύ καλοσχεδιασμένες ενώ, για τους πιο περίεργους και φαν, και οι δύο διατηρούν ενημερωμένα και ευχάριστα blog. Όλοι τους πάντως θα συμμετέχουν στον «Μεγάλο Περίπατο» που διοργανώνει το Εθνικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης τον Ιούλιο, οπότε, ευκαιρία να κάνετε μια βόλτα και να τους απολαύσετε ζωντανά. Ένας ακόμη γραφίστας που κινείται με χαρακτηριστική άνεση στο χώρο των εικαστικών είναι ο Χρήστος Λιάλιος (www.christosliaios.nl). Στο ολλανδικής αισθητικής site του -άλλωστε στο Μάαστριχτ σπουδάσε- μπορείτε να δείτε διάφορα πρότζεκτ του (εκδόσεις, πόστερ, t-shirts, περιοδικά τέχνης) από το 1999 έως σήμερα. Σε τελείως διαφορετικό ύφος, πολύ πιο σκοτεινό και μπαρόκ αν και εξίσου original, κινείται η δουλειά του γραφίστα Seth (www.seth-design.com), γνωστού για τα περίφημα εξώφυλλα Heavy Metal συγκροτημάτων καθώς και για την επιμέλεια στη διακόσμηση του αθηναϊκού club Underworld. Πιο παιχνιδιάρικο είναι το site της εικαστικού Λίνας Θεοδώρου (<http://linatheodorou.com>). Εδώ θα έχετε την ευκαιρία για μια επισκόπηση της δουλειάς της από το 1999 έως το 2005, και πιο συγκεκριμένα εννέα

βίντεο και επτά πρότζεκτ, μεταξύ των οποίων το online fleshpack.com. Σε ίδιο μήκος κύματος είναι και η δουλειά του γλύπτη και net.artist Δημήτρη Φωτίου (<http://fotiou.net>) ο οποίος έγινε ευρύτερα γνωστός όταν διώχθηκε ποινικά από τις ελληνικές αρχές για το online πρότζεκτ του Dirty Works Greece, μέσα από το οποίο παρείχε ψεύτικους διορισμούς στο δημόσιο. Η Τζένη Μαρκέτου (www.jennymarketou.com) είναι μία καταξιωμένη καλλιτέχνης στο χώρο της net.art. Εδώ θα βρείτε statements, συνεντεύξεις, κείμενα άλλων και φυσικά δεκατέσσερις αντιπροσωπευτικές δουλειές της, με πιο γνωστές το SMELL.BYTES και το FlyingSpyPotatoes. Περισσότερο ως blog με νέα και favourites παρά ως αναλυτική παρουσίαση του έργου του λειτουργεί η ιστοσελίδα του εικαστικού Χάρη Κοντοσφύρη (www.harriskondosphyris.com). Μπορεί πάντως να πάρει κανείς μια γεύση από δύο πρότζεκτ του, το Adorno in Love και το Athens-Beijing, και να διαβάσει κάποια κείμενα που έχουν γραφτεί για τη δουλειά του. Αντιθέτως, στο site του καθηγητή της ΑΣΚΤ Μάριου Σπηλιόπουλου (www.mariosspiliopoulos.com) μπορεί κανείς να μελετήσει σε βάθος τη δουλειά του καλλιτέχνη, από τα πρώτα του έργα της δεκαετίας του '80 μέχρι και τα πιο πρόσφατα, και να έχει παράλληλα πρόσβαση σε δημοσιεύσεις και βιβλιογραφία. Τέλος, κλείνουμε αυτή την μικρή περιήγηση με τον Κωστή (www.costis.org) και το online πρότζεκτ του «Lightning Archive» το οποίο λειτουργεί ως homage σε οκτώ σημαντικές μορφές του πνεύματος και της τέχνης από τον Καστοριάδη και τον Λυστάρ μέχρι τον πρόσφατα χαμένο Allan Kaprow. Ενημερωτικά πάντως, οι μεγαλύτεροι σε ηλικία έλληνες καλλιτέχνες που διατηρούν ιστοσελίδα πρέπει να είναι ο γλύπτης Takis (www.takissculpture.com) και ο γλύπτης Θόδωρος (www.theodoros.net). Καλό «ξεφύλλισμα».

ΠΕΔΙΟ ΔΡΑΣΗΣ ΚΟΔΡΑ 2006

Το φεστιβάλ εικαστικών τεχνών Πεδίο Δράσης Κόδρα κλείνει φέτος έξι χρόνια. Από το πλούσιό του πρόγραμμα ξεχωρίζει η έκθεση SITE/ΘΕΣΗ σε επιμέλεια Ελπίδα Καραμπάς, Σωτήρης Μπαχτσετζή και Anne-Laure Oberson. Η έκθεση περιλαμβάνει έργα καλλιτεχνών, οι οποίοι προσκλήθηκαν να δημιουργήσουν έργα «προσδιορισμένα στον χώρο και το περιεχόμενο» και να επεξεργαστούν εικαστικά το θέμα των φυσικών, κοινωνικών, πολιτικών και ψυχολογικών παραμέτρων του χώρου. Στην έκθεση συμμετέχουν οι: Νίκος Αρβανίτης, Νάγια Γιακουμάκη, Μαίρη Ζυγούρη, Κώστας Ιωαννίδης, Δημήτρης Ιωάννου, Απόστολος Καραστεργίου, Μαρία Κόντη, Γεωργία Κοτρέτσος, Μάκης Κυριακόπουλος, Μίλτος Μιχαηλίδης, Παύλος Νικολακόπουλος, Χάρης Πάλλας, Ευτύχης Πατσουράκης, Αντώνης Πίττας, Κωστής Σταφυλάκης, Βασιλεία Στυλιανίδου, Άννα Τσουλούφη, Ουρανία Φασουλίδου. Η έκθεση πραγματοποιείται στο Πρώην Στρατόπεδο Μακεδονομάχου Κόδρα, στην Καλαμαριά της Θεσσαλονίκης και διαρκεί ως τις 17 Σεπτεμβρίου.

ΑΣΤΑΜΑΤΗΤΗ ΛΥΡΙΚΗ ΜΗΧΑΝΗ

Στις 16 Σεπτεμβρίου στο πλαίσιο της Μπιενάλε του Λίβερπουλ πραγματοποιείται και φέτος η έκθεση New Contemporaries, η οποία παρουσιάζει τους επίλεκτους σπουδαστές των Σχολών Καλών Τεχνών της Μεγάλης Βρετανίας. Στο παρελθόν στην εν λόγω έκθεση, που με τα χρόνια έχει αναδειχθεί σε φυτώριο νέων ταλέντων στον εικαστικό χώρο, είχαν δώσει το παρόν και ορισμένοι Έλληνες - Έφη Παλαιολόγου και Βαγγέλης Πλοιαρίδης (1994), Αθανάσιος Αργιανός (1999), Δημήτρης Φουτρής (2003), Μαργαρίτα Μποφιλίου (2004). Στη φετινή λίστα συγκαταλέγονται ξανά δύο δικά μας παιδιά, η Δάφνη Μπαρμπαγεωργοπούλου από το Royal College of Art και, για δεύτερη φορά, ο Αργιανός από το Goldsmith's College. Ιδιαίτερη μνεία θα πρέπει να γίνει στην εκθεσιακή δραστηριότητα του δεύτερου, ο οποίος πέρα από την New Contemporaries, στην οποία θα παρουσιάσει τέσσερις γλυπτικές κατασκευές (models) για ένα φολκ μουσικό κομμάτι, με τον μακροσκελή τίτλο «Canon In Three Circles, Second Circle Twice The Diameter Of The First, And Line Of Inconsistencies», στο τέλος του μήνα θα εκθέσει τόσο επί γερμανικού όσο και επί ιταλικού εδάφους. Συγκεκριμένα, στις 29 Σεπτεμβρίου θα τον δούμε στη φουάρ του Βερολίνου, και μάλιστα στο περίπτερο όχι μιας αλλά δύο γκαλερί: στη λονδρέζικη Max Wigram Gallery θα δείξει πλάι στους Marine Hugonnier και Christian Ward έργα από την ενόπτητα «Things Living In The Studio Imagined Late At Night» και στην αθηναϊκή γκαλερί The Breeder θα παρουσιάσει νέα ζωγραφική από την ενόπτητα The Singers καθώς και δύο Λυρικές Μηχανές. Την επόμενη μέρα, στις 30 του μηνός, σειρά έχει η γκαλερί του Enrico Fornello στο Prato της Ιταλίας όπου μαζί με τους Tobias Putrih και Luca Trevisani θα συμμετέχει στον δεύτερο «Διάλογο» που επιμελείται ο Simone Menegoi. Για την ιστορία, στον πρώτο «Διάλογο» που είχε γίνει τον Απρίλιο στην ίδια γκαλερί και είχε για θέμα του την διευρυμένη γλυπτική, την τριάδα αποτελούσαν οι Emanuele Becheri, John Duncan και Nobuko Tsuchiya. Λίγη υπομονή πάντως μέχρι τον Δεκέμβριο, αφού θα έχουμε την ευκαιρία να δούμε την ατομική του Αργιανά στην Breeder στην Αθήνα. Παράλληλα η γκαλερί του Max Wigram έχει ήδη ανακοινώσει ατομική του καλλιτέχνη μεταξύ 20 Απριλίου και 26 Μαΐου του 2007 στο νέο της χώρο που ανοίγει στο Λονδίνο. Και σα να μην έφτανε αυτό, την ερχόμενη άνοιξη αναμένεται να κυκλοφορήσει και η δεύτερη δισκογραφική του δουλειά, είτε από την εταιρεία Static Caravan (Tunng, Garden) είτε από την Lo Recordings (Thurston Moore, Rothko). Αυτό σημαίνει «εκατό τοις εκατό sonic youth...»

Για περισσότερες πληροφορίες μπορείτε να ριζέτε μια ματιά στις ιστοσελίδες: enri-cofornello.it, maxwigram.com, thebreedersystem.com, art-forum-berlin.com, new-contemporaries.org.uk

Jacno

ΕΝΑΣ ΗΡΩΣ ΥΠΟ ΣΚΙΑΝ

Άραγε η μεταγραφή του στη Warner για τον καινούριο δίσκο Tant de Temps θα βγάλει από την αφάνεια (που μάλλον ο ίδιος επιδιώκει) αυτό τον ήρωα του Γαλλικού τραγουδιού και της ποπ μουσικής γενικότερα; Δύσκολο να το φανταστεί κανείς όταν το πρώτο σινγκλ τιτλοφορείται Le Sport c'est de la Merde (Τα σπορ είναι σκατά)!

του Γιάγκου Κολιοπάνου

Μετά από μια ταραχώδη εφηβεία (αποβολή απ' όλα τα λύκεια του Παρισιού και παραλίγο φυλάκιση για κλοπές σε δισκάδικα), ο 17χρονος Denis Jacno (παρτσουόκλι που κουβαλά από το δημοτικό όταν ξεκίνησε να καπνίζει Gauloises, των οποίων το πακέτο είχε σχεδιάσει κάποιος Marcel Jacno), βρίσκει τον εαυτό του να παίζει ντραμς και αργότερα κιθάρα για την Elodie Lauten, άρτι αφιχθείσα από τη Νέα Υόρκη όπου υπήρξε ιέρεια της σκηνής post-minimal και pro-punk, με το γυναικοκρατούμενο σχήμα Flaming Youth. Για τον ίδιο είναι απλώς μια ευκαιρία να παίξει μουσική. Ήρωές του οι Rolling Stones και οι

Velvet Underground τους οποίους είχε δει το '72 στη θρυλική συναυλία στο Bataclan, όπου το σχήμα περιελάμβανε «απλώς» τους Lou Reed, John Cale και Nico. Το 1976 γνωρίζει σε μία διαδήλωση τη συνομήλική του Elli Medeiros, Ουρουγουανικής καταγωγής. Μαζί της, και με άλλους δύο φίλους, αποφασίζουν να ξεκινήσουν ένα rock 'n' roll συγκρότημα, εφοδιασμένο ως επί το πλείστον με κλεμμένα μουσικά όργανα. Ονομάζονται Stinky Toys και η πρώτη τους συναυλία λαμβάνει χώρα σε μια ψυχιατρική κλινική, μέρος ενός φεστιβάλ οργανωμένου από το διάσημο φιλόσοφο Felix Guattari. Τα άγρια

φωνητικά της Elli, σε αγγλικούς στίχους (δικούς της με εξαίρεση τις διασκευές Kinks και Who), και η ρυθμική κιθάρα του Jacno (με αιώνιο ειδωλό του τον Keith Richards) εντυπωσιάζουν, και όχι μονάχα τους ασθενείς. Το νεοσύστατο συγκρότημα αποτελεί ήδη «όνωμα», αν και με δυσκολία βρίσκουν στούντιο για πρόβες. Θέλοντας και μη, μέσα σε λίγους μήνες (μια και βρισκόμαστε ήδη στα πρόθυρα του 1977), οι Stinky Toys βρίσκονται επι κεφαλής της παρισινής punk σκηνής. Ο «πάπας» της underground και δημοσιογράφος της Liberation, Alain Pacadis, τους ακολουθεί παντού και τους εξυμνεί στα κείμενά του. Σ' ένα πέρασμά

του από το Παρίσι, ο Malcom McLaren, ήδη manager των Sex Pistols, τους εντοπίζει και τους προσκαλεί να συμμετάσχουν στην punk χοροεσπερίδα που διοργανώνει στο 100 club στην Oxford Street μαζί με τους Sex Pistols, τους Clash και τους Damned. Η Elli έχει παραμάνες καρφίτσωμένες στο φόρεμά της κάτι που δίνει στο McLaren την ιδέα να λανσάρει τη μετέπειτα πασίγνωστη μόδα. Η ίδια γίνεται εξάλλου εξώφυλλο στο Melody Maker. Όσο για τον ήρωά μας, τον 19χρονο Denis, ποσώς τον ενδιαφέρουν η ταμπέλα και η σκηνή πανκ, το μόνο που τον νοιάζει είναι η κιθάρα του και η καρδιά της Elli (και ίσως μερικές μπύρες).

Τον επόμενο χρόνο κυκλοφορεί το πρώτο τους άλμπουμ στην Polydor κάτι που προκαλεί το φθόνο των υπόλοιπων underground συγκροτημάτων στο Παρίσι που στην πλειοψηφία τους χαρακτηρίζονται από μετριότητα. Πολύ σύντομα, το 1978, κυκλοφορεί και το δεύτερο LP αλλά λίγο μετά το συγκρότημα διαλύεται. Παρακαταθήκη τους δύο δίσκοι γεμάτοι νεύρο αλλά και όμορφες μελωδίες. Μία από τις τελευταίες τους συναυλίες λαμβάνει χώρα μέσα στο τρένο TransEuropExpress με τη συνοδεία των Kraftwerk, με τους οποίους γίνεται κολλητός ο Jacno. Εξάλλου γοντεύεται από τον ήχο τους, και το 1979, με τη βοήθεια ενός χειρίστης ποιότητας synthesizer, και φυσικά την κιθάρα του, κυκλοφορεί το EP Rectangle, που εκτός από το single περιλαμβάνει τέσσερα ακόμη ορχηστρικά κομμάτια συν ένα με στίχους και φωνητικά της Elli, για πρώτη φορά στα Γαλλικά. Ο ήχος είναι μινιμάλ αλλά απίστευτα μελωδικός, χωρίς να μοιάζει με τίποτε άλλο, πρόκειται ήδη για τον ήχο «Jacno». Ο δίσκος εμφανίζεται σαν «ούφο» στη μουσική σκηνή και όλοι αργούν να τον αφουγκραστούν. Σιγά-σιγά, με τη βοήθεια συγκεκριμένων ραδιοφωνικών εκπομπών, αρχίζει να γίνεται κολλητικός, μέχρι που φτάνει το Νο 1!

Την ίδια εποχή στις Βρυξέλλες, η 17χρονη ποπ star Lio γνωρίζει τεράστια επιτυχία με το single Banana Split. Αναθρεμμένη σε πανκ ακούσματα, είναι μεγάλη φαν των Toys και του Jacno ειδικότερα και η κυκλοφορία του πρώτου του προσωπικού δίσκου την αφήνει άναυδη. Επιχειρεί αμέσως να του ζητήσει την παραγωγή του επόμενου της single, και όχι μόνο το καταφέρνει, αλλά το εν λόγω τραγούδι (Amoureux Solitaires) αποτελεί ηλεκτρονική διασκευή στα Γαλλικά ενός παλιού κομματιού των Toys. Παρά την αποθάρρυνση των managers της, η Lio πετυχαίνει το σκοπό της και το single εκτοξεύεται

στην κορυφή των charts, πουλώντας εκατομμύρια αντίτυπα. Η απανωτές αυτές επιτυχίες βοηθούν το ζεύγος Elli-Jacno να λανσάρουν το electro - pop - ye-ye ντουέτο τους, αποκλειστικά σε γαλλικό στίχο, επονομαζόμενοι απλώς Elli et Jacno. Παραγωγικότατοι, σε διάστημα τριών χρόνων κυκλοφορούν δύο LP, απίστευτα φρέσκα, που σήμερα αποτελούν cult αριστουργήματα. Παράλληλα ο Jacno υπογράφει την παραγωγή του πρώτου LP του άσημου ακόμη Etienne Daho καθώς και του μοναδικού –και αριστουργηματικού– LP των Mathematiques Modernes. Το 1982 βλέπει επίσης το φως της ημέρας η κόρη του ζεύγους, Calypso. Το 1984 ο σκηνοθέτης Ερίκ Ρομέρ ζητά, με την προτροπή της πρωταγωνίστριας Pascale Ogier, από το ζεύγος να συνθέσουν τη μουσική της ταινίας του Νύχτες με Πανσέληνο (Les Nuits de La Pleine Lune). Το αποτέλεσμα αποτελεί ίσως τον πιο ολοκληρωμένο τους δίσκο, που έμελλε να είναι και το κύκνειο τους άσμα, μια και την ίδια χρονιά επέρχεται ο χωρισμός τους, τόσο σε επαγγελματικό όσο και σε προσωπικό επίπεδο. Απαρνηόρπτος, ο Jacno αποσύρεται από τη μουσική σκηνή, πέφτοντας με τα μούτρα στις καταχρήσεις. Με τη βοήθεια του ζεύγους Francoise Hardy - Jacques Dutronc, για τους οποίους τρέφει απεριόριστη συμπάθεια και θαυμασμό, θα μπορέσει να ξανασταθεί στα πόδια του, και το 1986 κυκλοφορεί ένα 45άρι σε στίχους της Hardy, το οποίο είναι όμως καταδικασμένο από μια κάκιστη παραγωγή κι έτσι περνά απαρατήρητο. Τον ίδιο χρόνο υπογράφει την παραγωγή του πρώτου single της νέας του συντρόφου, Pauline Lafont, κόρης της διάσημης ηθοποιού Bernadette Lafont. Το 1988 κυκλοφορεί το πρώτο του προσωπικό LP με δικούς του στίχους και φωνητικά. Το T'es Loïn, T'es Pres δεν έχει τη φρεσκάδα των ηχογραφήσεών του

με την Elli αλλά περιέχει ψήγματα της μαεστρίας που θα εξελιχθεί στη δεκαετία του '90. Την ίδια χρονιά αναλαμβάνει την παραγωγή του δίσκου Tombe du Ciel που αποτελεί κατά κοινή ομολογία το καλύτερο LP του Jacques Higelin. Λίγους μήνες μετά τον βρίσκει νέα συναισθηματική τραγωδία, πολύ πιο σοβαρή αυτή τη φορά: η Pauline Lafont χάνει τη ζωή της στα 23 της χρόνια σ'ένα ατύχημα στο σκι. Ο Jacno βρίσκει το κουράγιο να επιστρέψει στη μουσική το 1995 με το LP Faux Temoin. Από 'δω και στο εξής μπορεί να κάνει κανείς λόγο για το νέο ήχο «Jacno», για τη χαρακτηριστική του κιθάρα συνδυασμένη με ηλεκτρονικά στοιχεία αλλά και τη βαθιά πλέον φωνή του. Θα μεσολαβήσουν άλλα τέσσερα χρόνια μέχρι την κυκλοφορία του αδιαμφισβήτητου αριστουργήματός του, La Part des Anges. Ένας δίσκος αρκετά πιο ηλεκτρονικός, αλλά πολύ πιο πλήρης, περιλαμβάνει μία ηλεκτρονική διασκευή του Ave Maria (απαγορεύτηκε φυσικά από το ραδιόφωνο), τον ύμνο που συνέθεσε για τα εγκαίνια του Stade de France καθώς και μία ωμή διασκευή του Le Sud του Nino Ferrer που αυτοκτόνησε κατά τη διάρκεια της ηχογράφησης. Ύστερα βρίσκουμε τις προσωπικές συνθέσεις του, πιο

ώριμες και πιο όμορφες από ποτέ. Ο Jacno έχει ήδη αποκτήσει ένα cult status αλλά όχι και την αναγνώριση που του αξίζει, η οποία μάλλον τον αφήνει αδιάφορο. Σικαίνεται το θόρυβο αλλά μένει στη διασταύρωση δύο από τους πιο «φασαριόζικους» δρόμους του Παρισιού (κάτι σαν το κάτω μέρος της Σοφοκλέους). Δε βγαίνει παρά το βράδυ και πίνει μόνο κρασί Bordeaux. Παραδέχεται ότι αποτελεί ένα French Paradoxe που είναι και ο τίτλος του επόμενου του δίσκου, το 2002, περιλαμβάνοντας λιγότερες εκπλήξεις αλλά εξίσου όμορφες μελωδίες. Στο μεταξύ δέχεται τις προτάσεις ορισμένων σκηνοθετών που του δίνουν μικρούς ρόλους στις ταινίες τους. Η γνωριμία του με τους Βερολινέζους Stereo Total του δίνει το έναυσμα για τον καινούριο του δίσκο, Tant de Temps, όπου βρίσκει κανείς δύο ντουέτα με τη Francoise Cactus, ένα στα Γαλλικά και ένα στα Γερμανικά. Αλλά είναι το Si Je Te Quitte, όπου ο ήχος Jacno αναμειγνύεται με τα μπλιμπλίκια του Brezel Goering, που ξεχωρίζει. Παράλληλα κυκλοφορεί ένα βιβλίο-βιογραφία του σε μορφή συνέντευξης, με τίτλο Itineraire d'un Dandy Pop.

www.jacno.fr
www.myspace.com/jacno

Matt Costa

ή αλλιώς make it simple...

του Δημήτρη Βόγλη

Μια ευχάριστη έκπληξη μας έρχεται από την Καλιφόρνια και δεν είναι υπερβολή να ομολογήσω ότι είναι από τα πιο ευαίσθητα και ωραία πράγματα που άκουσα τον τελευταίο καιρό. Ηθικός αυτουργός ένα 23χρονο αγόρι ο Matt Costa -απλή συνωνυμία με τη Βραζιλιάνα θεά Gal Costa- ο οποίος μας γυρίζει στις θεμελιώδεις αρχές της απλότητας και της αγνής ομορφιάς. Κάτι σαν τις κοπέλες που δεν χρειάζεται να βάλουν ίχνος make up πάνω τους ή να καταφύγουν σε εκκεντρικότητες για να δείξουν την ομορφιά τους, γιατί απλά δεν το χρειάζονται. Όπως δηλαδή έκανε παλιότερα ο Donovan, ο Ray Davies και διάφοροι άλλοι τροβαδούροι των 60s και όχι μόνο. Ο Matt Costa γράφει πλημμυρισμένος από λυρισμό και έντονα συναισθήματα, τόσο δυνατές συνθέσεις, ώστε να στέκονται μόνες τους με μια φωνή και μια κιθάρα ή και με τη συνοδεία απλής μπάντας. Ναι, θυμίζει κάτι από τους παραπάνω καλλιτέχνες, κάτι από Beatles, από Doors του People are strange, θυμίζει έντονα τις νοσταλγικές μέρες της Sarah, Field Mice, Orchids, Wake, Brian, αλλά είναι ο Matt Costa... Απαλή και βελούδινη φωνή, μελωδίες που περιμένεις με ανυπομονησία το ρεφρέν, που δεν μπορείς να ξεχωρίσεις αν σου αρέσουν ακόμα πιο πολύ από το κυρίως θέμα, στίχοι που σε ταξιδεύουν και σε προβληματίζουν χωρίς να σε απογοητεύουν και άλλα παραδοσιακά στοιχεία της καλής μουσικής δοσολογίας, δίχως περιττές ενέργειες τύπου Τζιοβάνι και Καστίγιο, μόνο για να εντυπωσιάσουν το κοινό τους. Η σύντομη μέχρι τώρα πορεία του θα μπορούσε άνετα να είχε θέση στο άρθρο τι θα είχε συμβεί αν... Ο Matt, ένα παιδί ζωηρό στα παιδικά του χρόνια και στα 12

θα του κάνουν δώρο μια κιθάρα, την οποία όμως ζήτησε να την αλλάξουν με ένα skateboard, όπως και έγινε. Στα 15 θα έχει ένα σοβαρό ατύχημα, αποτέλεσμα του πάθους του, όπου το πόδι του θα γίνει κυριολεκτικά θρύψαλα και θα χρειαστεί να περάσουν 18 δύσκολοι μήνες για να επανέλθει. Αυτοί οι μήνες ήταν καταλυτικοί για την καριέρα του, καθώς αποφάσισε να επικεντρωθεί στο εναλλακτικό δώρο, την κιθάρα και να δοθεί πλέον στην μουσική. Αγόρασε ένα τετρακάναλο και άρχισε να ηχογραφεί απλά pop τραγουδάκια. Μόλις πριν από λίγα χρόνια ένα από αυτά τα demo βρέθηκε στα χέρια του κιθαρίστα των No Doubt, Tom Dumont, ο οποίος εντυπωσιάστηκε από τον αυθορμητισμό και το ταλέντο του μικρού Matt, προσφέροντάς του χώρο και χρόνο στο προσωπικό του studio για να ηχογραφήσει. Αποτέλεσμα, το πρώτο του "Matt Costa EP" με 5 τραγούδια στην Venerable Media. Ήδη το όνομά του άρχισε να γίνεται αντικείμενο θετικών σχολίων, θα συμμετέχει στο soundtrack του Jack Johnson "Curious George" και το 2005 θα κυκλοφορήσει το αριστουργηματικό "Songs we sing" (Brushfire Records), ένα δίσκο που δεν σε πειράζει αν είναι στο repeat του cd player για πολλές ώρες, πραγματικά χωρίς να σε κουράζει με διαφορετικές συνθέσεις και πλουραλισμό ιδεών. Ναι, κάτι μου θυμίζει το κάθε κομμάτι, αλλά και τίποτα μαζί. Είναι ο Matt Costa. Ένας ειλικρινής και τίμιος τροβαδούρος που ελπίζουμε να συνεχίσει τον απλό δρόμο που έχει πάρει. Εμείς θα είμαστε εκεί να μας χαρίζει λίγες ακόμα αθώες και ανέμελες στιγμές. Τις έχουμε ανάγκη...

www.mattcosta.com

WHAT WOULD HAVE HAPPENED IF ...

οι υπεύθυνοι της Warner Bros δεν επέστρεφαν πίσω το ανώνυμο demo των Residents ως απαράδεκτο;

του Δημήτρη Βόγλη

Άλλη μια μεγάλη ιστορία είναι πώς θα ονομάσεις το συγκρότημά σου και φυσικά πώς αυτό θα προκύψει. Ιδιαίτερα όταν αυτό το όνομα θα περάσει στην ιστορία και θα μείνει για πάντα γνωστό. Και φυσικά πόσα ονόματα μεταφρασμένα στα Ελληνικά φαίνονται τόσο αστεία που, αν τα είχαν ελληνικές μπάντες, θα τις χλεύαζαν ακόμα. Τα σκαθάρια, τα πουλιά, οι κυλιόμενες πέτρες, οι πόρτες, τα επιδραστικά χαλιά και άλλα πολλά δύσκολα θα έβρισκαν δισκογραφική στέγη με τέτοιο όνομα. Θα ήθελα πολύ να μάθαινα πώς προέκυψαν πολλά από τα ονόματα, να γνωρίζουμε τους νονούς, να μας έλεγαν τις δικές τους ιστορίες και το αφήνουμε ως υποθήκη για μελλοντικό θέμα. Η περίπτωση Η περίπτωση του τρόπου ονομασίας των μυστηρίων Residents είναι ιδιαίτερη και κατά κάποιο τρόπο τους ώθησε στη δισκογραφία. Το τετραμελές σκίμα από το Shreveport της Louisiana, κάπου στις αρχές της δεκαετίας του 70, ετοίμασε ένα αρκετά «δύσκολο» και πειραματικό demo και το έστειλε ανώνυμο στη δισκογραφική εταιρεία Warner Bros. Η απόρριψη δεν άργησε να έρθει –τουλάχιστον είχαν

την ευγένεια να απαντήσουν–, επέστρεψαν πίσω την κασέτα με τον αποστολέα φάντασμα «Attention to: The Residents». Οι τέσσερις –άγνωστοι ακόμη και σήμερα– ενθουσιάστηκαν με το όνομα και αποφάσισαν να το υιοθετήσουν. Η ύπαρξη πλέον ονόματος τούς έδωσε την επιπλέον ώθηση και κουράγιο να στήσουν τη δική τους δισκογραφική και να ξεκινήσουν το πιο μυστήριο και μυστικό ταξίδι που έχει κάνει ποτέ μια μπάντα. Αν δεν με απατά η μνήμη μου και πολύ περισσότερο οι γνώσεις μου, δεν θυμάμαι καμία άλλη μπάντα στον κόσμο που να είναι άγνωστα, όχι μόνο τα πρόσωπά τους, αλλά και τα ονόματά τους. Δεν ξέρω τις φάτσες των Daft Punk και των δύο ZZ Top (εκτός αν είναι όντως αυτές...), αλλά γνωρίζω τα ονόματά τους. Και είναι πράγματι αξιοθαύμαστο πώς εδώ και 35 χρόνια δεν τους έχει δει ποτέ κανένας. Αν η μουσική τους ήταν βέβαια εμπορική, κάτι σαν Jacksons 5 ή Destiny's Child, θα μπορούσε να είχε στηθεί μια αιώνια επιχείρηση, όπου τα μέλη θα ήταν κάτι σαν τους ηθοποιούς της Λάμψης και του Καλημέρα Ζωή, κάτι σαν δημόσιοι υπάλληλοι και φυσικά ουδείς αναντικατάστατος. Όπως και να 'χει

και οποιοδήποτε και να είναι, η ουσία δεν αλλάζει. Υπήρξαν –και συνεχίζουν ακόμα και σήμερα με δύο από τα αρχικά τους μέλη (ο Snakefinger εγκατέλειψε την μπάντα για μια αξιοπρεπέστατη σόλο καριέρα και πέθανε στα τέλη των 80s)– να είναι από τα πιο επιδραστικά και avant-garde συγκροτήματα. Η μουσικές τους επιρροές προέρχονται από τους πρωτοπόρους και καινοτομικούς Harry Partch, Sun Ra, και Captain Beefheart και είναι ένα μίγμα από avant-jazz, κλασικές συμφωνίες, καμπαρέ, όλα αυτά δοσμένα κάτω από μια άκρως σατιρική και καυστική διάθεση. Διασκευάζουν με την ίδια ευκολία John Philip Sousa, James Brown (στο εκπληκτικό This is a man's man's world) και Elvis (The King and Eye) και όλα είναι... Residents. Αφού έφτιαξαν τη δική τους δισκογραφική το 1972, τη Ralph Records, κυκλοφορούν το πρώτο τους single «Santa Dog» σε 300 κόπιες, από τις οποίες ταχυδρομούν μερικές σε διάφορους επώνυμους, από τον Frank Zappa μέχρι τον πρόεδρο Νίξον. (Φανταστείτε τώρα τον Καραμανλή να ακούει σπίτι το demo των Cal las!!!). Το 1974 κυκλοφορούν την πρώτη τους φουλ δουλειά «Meet

the Residents» και εν συνεχεία αποφασίζουν να γίνουν η καλύτερη συναυλιακή μπάντα, κάνοντας τις συναυλίες αληθινές παραστάσεις μυστηρίου, φόβου ενίοτε, ένα είδος ναρκωτικού που σε εθίζει από την πρώτη στιγμή και θες να γίνεις χρήστης με τη μία, καταρρίπτοντας τους φραγμούς και τα σύνορα κάθε τέχνης. Έχουν εμφανιστεί ντυμένοι από μούμιες και σμόκιν μέχρι Εσκιμώι, ανάλογα με το project που ενίοτε παρουσιάζουν. Και το μάτι, αυτό το μάτι, που είναι ένα είδος λογότυπου, σήμα κατατεθέν των ευρηματικών Residents (ακόμα το κλαίω το μπρελόκ που είχα πάρει από τη συναυλία τους και τελικά είχε άδοξο τέλος). Οι Residents είναι από τις περιπτώσεις συγκροτημάτων «take it or leave it» ή θα σου αρέσουν πολύ ή δεν θα σου αρέσουν καθόλου, αλλά όπως και να 'χει το θέμα, είναι από τις σημαντικότερες μπάντες που έχουμε δει ποτέ μας. Είναι όμως περίεργο, θα ακούω για Residents και θα σκέφτομαι τον υπάλληλο της Warner Bros όταν έκανε την αλληλογραφία...

p.s. πάντως το καλύτερο όνομα που έχει υπάρξει ποτέ για μπάντα είναι μακράν το... Velvet Underground.

WOOG RIOTS

Την μπάλα στο Daniel!

Υπάρχουν δύο σοβαροί λόγοι για να λατρεύει κάποιος σαν και «μας» τους Woog Riots. Ο πρώτος σοβαρός λόγος είναι ότι αγαπάνε το ποδόσφαιρο και ο δεύτερος ότι δηλώνουν φανατικοί των Television Personalities. Η Silvana Battisti και ο Marc Herbert είναι τα δύο μέλη του γκρουπ από το Darmstadt της Γερμανίας και, ανάμεσα σε άλλα που έχουν κυκλοφορήσει, ξεχωρίζουν τα δύο 7", «Perverted by Mark E. - A Tribute to The Fall» και «If I Could Write Poetry... - A Tribute to The Television Personalities», αλλά και το απίθανο free download single «Football Round The Clock», που γράφτηκε για το παγκόσμιο κύπελλο της Γερμανίας και κατά κάποιο τρόπο έγινε ο άτυπος indie ύμνος της διοργάνωσης, αφού παιζότανε όλο τον Ιούνιο σε ραδιοφωνικούς σταθμούς της Γερμανίας, της Ολλανδίας και της Αγγλίας. They Could Have Been Bigger Than The Bartlebees!

www.woogriots.de

CRYSTAL CASTLES

Insert coin

Οι Crystal Castles είναι ένα αγόρι και ένα κορίτσι από το Τorónton του, πολύ ανεβασμένου τα τελευταία χρόνια, Καναδά (βλέπε Arcade Fire, The Organ, Les Georges Leníngrad, Death From Above 1979). Φρουτάκια, φλιπεράκια, tetris, pacman, wonder boy, όλα μαζί, ταυτόχρονα, ήχος που θυμίζει μαγαζί με ηλεκτρονικά και φλιπεράκια της δεκαετίας του 80! Ένα synth που φέρνει σε κάτι σαν atari ή commodore 64 και μερικές φορές η μελαγχολική,

μελωδικότατη, παραμορφωμένη, τσιρικτή punk φωνή της Alice. Άλλοτε electro punk και άλλοτε πιο experimental, η μουσική τους είναι ταυτόχρονα τόσο retro, αλλά και τόσο προχωρημένη, ακριβώς αυτό που φαντάζομαι ότι θα έπρεπε να αποκαλείται καινούργιο στην εποχή μας. Οι Crystal Castles έχουν κυκλοφορήσει μόνο ένα er σε cd-r και ένα απίθανο σινγκλάκι, το «Alice Practice», ενώ έχουν συνεργαστεί με διάφορα γκρουπ του συναφιού τους, με γνωστότερο όλων τους Klaxons. Σύντομα αναμένεται να κυκλοφορήσουν και άλλα πράγματα και συγκεκριμένα ένα er σε βινύλιο και ένα άλλο σε κασέτα και cd.

www.myspace.com/crystalcastles

THE FUTUREHEADS

Να 'ναι καλά η Kate Bush

Οι Futureheads δημιουργήθηκαν το 2000 στο Sunderland και πήραν το πρωτότυπο όνομά τους από το άλμπουμ «Hit to Death in the Futurehead» των Flaming Lips. Κυκλοφόρησαν το πρώτο τους single το 2002 και το Σεπτέμβριο του 2004 το ομώνυμο άλμπουμ, που τους έβαλε για τα καλά από την αφάνεια. Στην παραγωγή του συμμετείχε και ο Andy Gill των Gang of Four, ο οποίος έπαιξε καθοριστικό ρόλο στη διαμόρφωση της μουσικής τους ταυτότητας. Ένα χρόνο μετά, η κυκλοφορία –ως σινγκλ– της δισκευής του Hounds of Love της Kate Bush, τους χάρισε πολλές μεγάλες στιγμές, όπως την όγδοη θέση στα επίσημα βρετανικά charts, και τον τίτλο του single του έτους 2005 από το μουσικό περιοδικό NME. Οι Futureheads σήμερα, με όνομα ιδιαίτερα ισχυρό, ισάξιο με αυτό των Franz Ferdinand και Bloc Party κυκλοφόρησαν πριν λίγο καιρό και το δεύτερο άλμπουμ με τίτλο «News and Tributes», πάντα σε ήχο neo-indie, post punk και new wave και, για πολλούς, ακόμη καλύτερο από το πρώτο τους.

www.thefutureheads.co.uk

PICK-UP

του Οδυσσέα Νικησιανού

PUNISH THE ATOM

Με άγριες διαθέσεις

Επιθετικότητα, οργή, αμόκ, τρομακτικά κοστούμια, μάσκες και κιθάρες που βαράνε χωρίς έλεος, είναι τα χαρακτηριστικά των Punish The Atom από το Nottingham. Οι σκληροπυρηνικοί αυτοί κούλιγκαν της μουσικής έχουν βρει τον ιδανικό τρόπο να εκδηλώσουν τα ακραία συναισθήματά τους μέσα από την art-indie-post-horror-hardcore-punk-wave μουσική τους και προκαλούν το θαυμασμό σε όσους έχουν την τύχη να τους δουν live. Στη μεγάλη λίστα με τους δουν live.

Τις επιρροές τους δεσπόζει το όνομα των Devo, ενώ κάποια άλλα σημαντικά ονόματα, μεταξύ άλλων, είναι αυτά των Gang of Four, Les Georges Leníngrad, PIL, Clash, AC/DC, Roxy Music και Dexys Midnight Runners. Το «I Cry Demolition» κυκλοφόρησε στις 21 Αυγούστου και είναι το πρώτο τους άλμπουμ, ενώ από το 2003 που υπάρχουν, εκτός των διαφόρων singles, έχουν κυκλοφορήσει και ένα μίνι άλμπουμ με τίτλο «Let's do the don't care».

www.punishtheatom.co.uk

INDIE LABELS

DON'T LET THE RECORD LABEL TAKE YOU OUT TO LUNCH!

του Νίκου Λιάσκα

Δισκογραφία Zoo Records

Singles

BIG IN JAPAN: from Y to Z and never again – cage 001
THOSE NAUGHTY LUMPS: Iggy Pop's jacket – cage 002
TEARDROP EXPLODES: sleeping gas –cage 003
ECHO AND THE BUNNYMEN: the pictures on my wall – cage004
TEARDROP EXPLODES: bouncing babies – cage 005
LORI AND THE CHAMELEONS: touch – cage 006
EXPELAIRS: to see you – cage 007
TEARDROP EXPLODES: treason – cage 008
WILD SWANS: revolutionary – cage 009

Albums

SCOTT WALKER: Fire escape in the sky. The godlike genius of Scott Walker – ZOO 2
VARIOUS ARTISTS: To the shores of lake placid – ZOO 4

ZOO RECORDS 1978-1982

Η Zoo Records, η σημαντικότερη ίσως ανεξάρτητη εταιρεία του Λίβερπουλ, είχε στο δυναμικό της κάποιες θρυλικές μορφές της βρετανικής σκηνής και στα τέσσερα χρόνια της ύπαρξής της κυκλοφόρησαν κάποιοι δίσκοι που σήμερα χαρακτηρίζονται ιστορικοί. Δημιουργήθηκε από τους Bill Drummond και Ian Broudie, μέλη των Big in Japan, με σκοπό την κυκλοφορία ενός σινγκλ από το εν λόγω συγκρότημα. Αν ψάξουμε τη σύνθεση των Big in Japan, ίσως τότε καταλάβουμε πόσο μεγάλη μπάντα ήταν.
• Jane Casey: φωνή (μετέπειτα μέλος των Pink Military)
• Bill Drummond: κιθάρα (μετέπειτα ηγετική μορφή των KLF)
• Ian Broudie: κιθάρα (μετέπειτα ηγέτης των Lightning Seeds)
• Holly: μπάσο (αργότερα σούπερ είδωλο με τους Frankie goes to Hollywood)
• Budgie: ντραμς (ντράμερ των Siouxsie & the Banshees και Creatures)
Επόμενη κυκλοφορία της Zoo το 45άρι των Those Naughty Lumps με το καλτ χιτ «Iggy Pop's jacket», ένα DIY power pop διαμάντι.

Τα επόμενα δύο συγκροτήματα στο δυναμικό της εταιρείας ήταν οι Teardrop Explodes του κυρίου Julian Cope και οι Echo and the Bunnymen. Εδώ τα λόγια είναι περιττά, δεν χρειάζονται ιδιαίτερες συστάσεις, απλώς αναφέρω ότι οι Teardrop Explodes κυκλοφόρησαν τρία singles στη Zoo και οι Bunnymen ένα, με την αυθεντική μάλιστα σύνθεση, με το drum machine «ECHO» να δίνει το ρυθμό. Τα τρία τελευταία σαρανταπεντάρια της Zoo ήταν από τους Expelairs, Lori and the Chameleons και Wild Swans, τα οποία ήταν εξαιρετικά, αλλά δεν θεωρούνται ιστορικά για να χρειάζονται ιδιαίτερη ανάλυση.

Με την ετικέτα της Zoo κυκλοφόρησαν και δύο άλμπουμ:

• «Fire escape in the sky. The godlike genius of Scott Walker», από τον cult 60s τροβαδούρο Scott Walker, προσωπική αδυναμία του Julian Cope, δίσκος συλλογή με κομμάτια της περιόδου 60/70.
• «To the shores of lake placid», συλλογή με συγκροτήματα του Λίβερπουλ. Αρκετά από τα κομμάτια της συλλογής έχουν κυκλοφορήσει από τη Zoo, υπάρχουν όμως και κάμποσα ανέκδοτα που κάνουν το δίσκο μοναδικό. Χαρακτηριστικό παράδειγμα οι Turquoise Swimming Pools, που δεν κυκλοφόρησαν τίποτε άλλο αργότερα.

Στις αρχές της δεκαετίας του 90 επανακυκλοφόρησε κάποιος από το υλικό της Zoo σε βινύλιο, συγκεκριμένα μια συλλογή με τον τίτλο «Uncaged», καθώς και ένας δίσκος-συλλογή με κομμάτια των Teardrop Explodes με τίτλο «Piano».

ZOO!

AUDIOVISUAL EQUIPMENT
RENTAL & SALES
EXHIBITION & COMMERCIAL ARCHITECTURE

...events, corporate shows, exhibitions, meetings...

VISION MEDIA
Ε.Π. ΕΚΔΕΣΤΕΛΕΣ

Διατηρείς 4, 101 24 Μεσοδίου, τηλ: 210.81.88.811, 210.81.87.324, fax: 210.81.87.394, e-mail: info@visionmedia.gr
www.visionmedia.gr

Born in Londonderry, born In Derry City too...

του Αντρέα Κίκτρα

...Λένε οι Divine Comedy στο «Sunrise» και παρόλο που εν Ελλάδι υπάρχει εξοικείωση με τα διπλά τοπωνύμια, στην περίπτωση των συγκεκριμένων Ιρλανδών υποδηλώνεται μια διαφορετικού τύπου διαμάχη, με πολύ μεγαλύτερο κόλλημα. Το σκηνικό στη δεύτερη μεγαλύτερη πόλη της Βόρειας Ιρλανδίας, στο δυτικό σύνορο με το Ήιρε, παραπέμπει περισσότερο σε Παλαιστίνη-Ισραήλ: ανάλογα με το από πού μπαίνει κανείς, οι πινακίδες την αποκαλούν είτε «Derry» (για όσους έρχονται από το Ήιρε) ή «Londonderry» (από την υπόλοιπη Βορειοϊρλανδέζικη ενδοχώρα). Και αντίστοιχα, έχουν υποστεί μετατροπές, με το συνθετικό «Lond» να προστίθεται ή να μπουτζουρώνεται με σπρέι ανάλογα με την περίπτωση. Οι ενωτικές, συμβιβαστικές λύσεις είναι φυσιολογικά αστειές, όπως π.χ. του BBC, που έχει επιλέξει, σε

οποιαδήποτε είδηση σχετική με την πόλη, η πρώτη αναφορά να γίνεται πάντα με το επίσημο «Londonderry» και όλες οι υπόλοιπες να συνεχίζουν ξώφατσα με το «Derry». Όσο για τους ίδιους τους κατοίκους της πόλης, εννοείται ότι ανάλογα με τη θρησκεία αλληθωρίζουν είτε προς τη Βασίλισσα (οι –κατά κανόνα– προτεστάντες unionists), είτε προς την υπόλοιπη Ιρλανδία (οι –συνήθως– καθολικοί nationalists). Η αλήθεια είναι ότι σήμερα στο Ντέρι τέτοιες κόντρες εκδηλώνονται με πολύ λιγότερο θυμό απ' ό,τι στα late 60s - early 70s, όταν στο προάστιο Μπόγκσαϊντ (και μόνο που ακούς το όνομά του καταλαβαίνεις ότι) έπεφτε ανελέητο ξύλο ανάμεσα σε μαχητές του IRA και ενωτικούς, με αποκορυφώματα την περιώνυμη «Μάχη του Μπόγκσαϊντ» (το '69) και

τη χιλιοτραγουδισμένη «Bloody Sunday» (το '72). Κάπου εκεί εμπλέκεται και η ταπεινή Derry City F.C., η οποία ήταν τότε ένα μεσαίο μέγεθος για τα βορειοϊρλανδικά δεδομένα, σχεδόν ανύπαρκτο δηλαδή για τα ευρωπαϊκά, οπότε και εν μέσω των μαρτυροκρατιών των γεγονότων δεν θεωρήθηκε σοφό να προσφέρεται το γήπεδό της Μπράντιγουελ για την εκτόνωση των παιδιών από το Μπόγκσαϊντ. Η σύσταση για προσωρινή μετεγκατάσταση στο «ασφαλές» Κόλερεϊν (55 χλμ μακριά) δεν ήταν παρά το βήμα που οδήγησε στο μαρασμό και πολύ γρήγορα (το '73) το κλαμπ αποφάσισε να αποχωρήσει από κάθε διοργάνωση. Στα χρόνια που ακολούθησαν η μισοδιαλυμένη ομάδα έμοιαζε με τον τύπο που

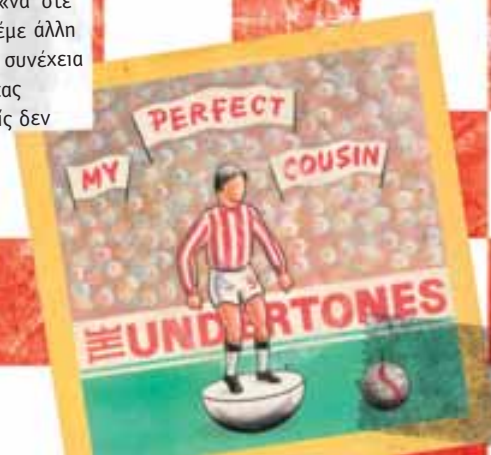
ερχόταν χωρίς να έχει κανένα φίλο στα ματς της γειτονιάς ρωτώντας ψυχοπονιάρικα με το μακρόσυρτο: «Να παίξω;», αλλά του απαντούσαν χωρίς καλά-καλά να τον κοιτάζουν «Έχουμε χωριστεί». Μετά από κάμποσες «πόρτες» η Ντέρι αποφάσισε να αλλάξει ρότα και να στραφεί (το 1985) προς τα εκεί που παραδοσιακά ελκυόταν, τη Δημοκρατία της Ιρλανδίας. Η απάντηση από το Ήιρε ήταν «παρακαλώ, περάστε!» κι έτσι ο πρώην «παρίας» φρεσκάρισε κατά πολύ το γόντρά του, κάτι που φάνηκε σταδιακά και στο γήπεδο: γρήγορη άνοδος στην Premier Division (το '87), ήδη 11 τοπικά τρόπαια (2 πρωταθλήματα, 3 κύπελλα και 6 league cups) και εσχάτως... ευρωπαϊκές επιτυχίες, κάτι αδιανόητο για ομάδα από τα πρωταθλήματα της (Βόρειας ή Νότιας) Ιρλανδίας, στα οποία συνήθως διακρίνονται είτε κάποιοι μαχητικοί, πλην όμως κατά κανόνα

στερούμενοι κάθε ταλέντου νέοι, που ονειρεύονται να μετακομίσουν στην 4η κατηγορία του απέναντι νησιού, είτε ορισμένοι 40ρηδες κεφαλοσφαιριστές που έχουν χάσει περισσότερα από τα μισά δόντια τους εξαιτίας των αμέτρητων εναέριων συγκρούσεων. Κι όμως, η Ντέρι στηριγμένη σχεδόν αποκλειστικά σε παίκτες της ευρύτερης περιοχής (από Νότο και Βορρά), με ελάχιστους 30+ και πολλούς από 22 μέχρι 25, υπό την καθοδήγηση του 35άρη Στίβεν Κένι (κλασική περίπτωση κακού ποδοσφαιριστή αλλά ικανότατου, στα όρια του ψυχάκια, προπονητή) έχει κάνει νέα άλματα προς τα εμπρός. Τι κι αν το γνωστότερο όνομα που βλέπει κανείς στο ρόστερ είναι του αναπληρωματικού τερματοφύλακα Πατ Τζένινγκς τζούνιορ, κι αυτό λόγω του

πατέρα του (Βορειοϊρλανδού τερματοφύλακα της Άρσεναλ-μορφής στα 70s-80s, με τρελή φαβορίτα και μαλλί) ή το παρατσούκλι του βασικού σέντερ μπακ Πίτερ Χάτον είναι "The Pizza"; Η ομάδα πάει καρότσι για το πρωτάθλημα, ενώ στα προκριματικά του φετινού Κυπέλλου Uefa το να λυγίσει την –έστω σε τρελή παρακμή– Γκέτεμποργκ με δύο μάλιστα νίκες, έκανε τον Κένι να φουσκώνει σαν παγώνι («νικήσαμε τους δις τροπαιούχους του Uefa») και 3.000 Ντεριώτες να εκστρατεύσουν στη Σκοτία για το επόμενο εμπόδιο, της απίθανης Γκρέντα (ομάδα μεταξύ γ' και β' Σκοτίας, η οποία με μεγάλο πάτο στις κληρώσεις έφτασε μέχρι τον τελικό του εκεί Κυπέλλου). Η Ντέρι σκούπισε τη Γκρέντα με το πειστικό συνολικό 7-3 κι έτσι είναι μία από τις 2-3 ομάδες (βλέπε και Εθνικό Άχνας, Λεβάντια Τολίν) που έχουν ήδη ζήσει μια αξέχαστη

σεζόν, που για τους λιγότερο ταπεινούς δεν έχει καν αρχίσει. Τώρα η πόλη ετοιμάζεται να φιλοξενήσει τη ζάμπλουτ αλλά λούζερ Παρί Σεν Ζερμέν. Καιρός για μεγαλοπασίματα, που γέννησαν σκέψεις προσωρινής εγκατάλειψης του Μπράντιγουελ που μοιάζει με ιπποδρόμο και με το ζόρι στοιβάξει 3.000 άτομα. Εξάλλου τώρα πια όλοι θέλουν τη Ντέρι. Η Λίντφιλντ από το Μπέλφαστ έσπευσε προσφέροντας το 16.000 θέσεων Γουίντσορ Παρκ, όμως το κλαμπ απάντησε περίπου «να' στε καλά, ευχαριστούμε, τα λέμε άλλη φορά!» κι απλά στην συνέχεια προς Δουβλίνο, δηλώνοντας πάντως σταθερά ότι «εμείς δεν

θέλουμε να αφήσουμε κόσμο έξω, αλλά προτιμάμε το Μπράντιγουελ, για ένα παιχνίδι που θα βάλει την πόλη ξανά στο χάρτη». Όπως δηλαδή έκαναν οι Divine Comedy και παλιότερα οι Undertones, οι οποίοι στα δύσκολα χρόνια της ομάδας είχαν κυκλοφορήσει το 7ιντσο «My Perfect Cousin» με εκπληκτικό εξώφυλλο ένα παικτάκι Subbuteo με τη στολή της Ντέρι.

Even now, I sometimes wonder
what would have happened
if I had spoken to him then.

words/illustration: Asako Masunouchi

T-shirt Jean/s Paul Gaultier, top μίμνι, φούστα Polo Jeans, καλσόν La Pearl.

NATACHEF IN THE PARK

Το Σάββατο 30 Σεπτεμβρίου 12 – 6μμ η γνωστή σε μερικούς και άγνωστη σε πολλούς nat-achef διοργανώνει το πρώτο κατά σειρά pic nic in the park στο πάρκο Ελευθερίας (ή πάρκο Βενιζέλου), δίπλα στο σταθμό μετρό Μέγαρο Μουσικής. Η natacheff και οι φίλοι της θα απλώσουν τα καρό τραπεζομάντηλά τους στο γρασίδι και θα προσφέρουν σπιτικά εδέσματα και ποτά. Ελάτε για να απολαύσετε καινούριες γεύσεις και να κουβεντιάσετε με κόσμο al fresco! Οι συνεισφορές σε είδος ευπρόσδεκτες!

Για περισσότερες πληροφορίες στείλτε e-mail στο natachef@gmail.com

velvet pot pourri./28

HOLDER

Εξήτητο από το νοσοκομείο πήρε και την κασέτα όπου καταγράφηκε το "holder" του και μόλις γύρισε σπίτι την έβαλε στο κασετόφωνό του και πίπιψε το play...». Και με πήρε ο διάολος... γιατί στις 17 Αυγούστου, που γράφω αυτές τις γραμμές στον ηλεκτρονικό υπολογιστή μου είμαι ακόμα εγκλωβισμένος στην κενή μουσική πύλη και το λήπτο στο οποίο βρίσκομαι χτυπάει στην κυριολεξία κόκκινο. Είναι στα πρόθυρα καλοκαιρινής αποθυμίας. Τουλάχιστον ο Σακελλαρίου, γνωστός και ως Mecha/orca, κατάφερε να μεταμορφώσει τη στιγμή ταλαιπωρία του σε ένα ενδιαφέρον readymade άκουσμα. Εγώ ο άμοιρος, τι θα κάνω; Για να μην πολυλογώ, το «holder» κυκλοφορεί σε 99 κόπες από την εταιρεία absurd του Νικόλα Μαξέδονη –μία εταιρεία που ειδικεύεται σε πειραματικό noise, τούτέστιν σε δύσκολα ακούσιματα, ελλήνων και ξένων μουσικών– και θα το εντοπίσετε αν κάνετε μια βόλτα στα μαγμένα διακόδια των Εξαρτήσεων.

www.myspace.com/theghostsmyspace

THE GHOSTS

Είναι πλέον πασίγνωστο ότι ψάχνοντας στο myspace.com μπορεί να βρει κανείς εκπληκτικά πράγματα ειδικά αν έχεις και κάποιους να σου σφυρίζουν ένα δυο ονόματα. Ένα από αυτά που βρήκαμε τελευταία, και σας το προτείνουμε ανεπιφύλακτα είναι και οι The Ghosts, το γκρουπ του Mathew Sawyer πρώην ντράμερ των Television Personalities που εδρεύει στο Λονδίνο, και αν υποθέσουμε ότι όλα πήγαν κατ' ευχήν (μιας και το εν λόγω κείμενο γράφτηκε τέλη Αυγούστου), εμφανίστηκαν ζωντανά πριν λίγες μέρες στο κοινό της Αθήνας και συγκεκριμένα στις 9 Σεπτεμβρίου στο Φούρνο και λίγες μέρες μετά στο Vinyl Microstore. Οι The Ghosts παίζουν καταπληκτική folk-pop μουσική και όπως όλα τα καλά παιδιά, διανέμουν δωρεάν τα τραγούδια τους από το Myspace. Ο πρώτος τους δίσκος θα κυκλοφορήσει από την Αμερικάνικη Catbird records.

DIGILOG

Η digilog (www.digilog.gr) είναι μια από τις πρώτες ελληνικές netlabels με έμφαση στην ηλεκτρονική μουσική. Μια ομάδα 5 ατόμων από τη Θεσσαλονίκη που ασχολούνται με την τοπική μουσική σκηνή της πόλης, για περισσότερο από μια δεκαετία, αποφάσισαν ότι είναι καιρός να δώσουν στο ευρύτερο κοινό, το ίδιο πράγμα που οι ίδιοι έχουν απολαύσει όλα αυτά τα χρόνια, καλή ηλεκτρονική μουσική. Η αποστολή της digilog είναι να στηρίξει και να προβάλλει σε ένα ευρύ κοινό τοπικούς και διεθνείς ταλαντούχους παραγωγούς της ηλεκτρονικής μουσικής, ειδικά σε melodic/ambient/glitch, idm, minimal/deep house και techno. Με 5 κυκλοφορίες ήδη στο πορτοφόλιο της (διατίθενται όλες δωρεάν από το site της Digilog) και με πλάνο έτοιμο για τις επόμενες κυκλοφορίες, η digilog αποκτάει ένα σταθερό και πολυεθνικό κοινό. Ενδιαφέρεται επίσης πολύ στη λήψη και τη διανομή μουσικής από συναρπαστικούς νέους παραγωγούς ή άλλους ήδη καθιερωμένους καλλιτέχνες, στο χώρο της ηλεκτρονική μουσικής, από όλο τον κόσμο.

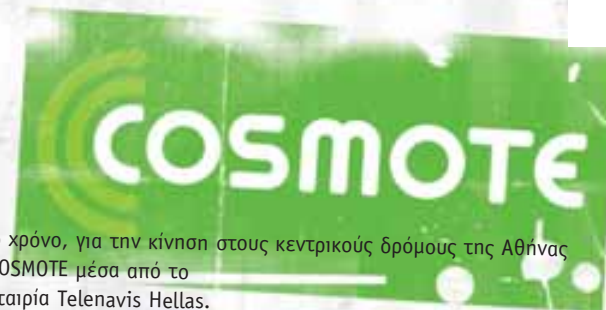
Για περισσότερες πληροφορίες email: info@digilog.gr

SEPTEMBER SONGS 2006

Νά 'μαστε πάλι! Σεπτέμβρης... Αχχχ! Πώς τα περάσατε; Σε νησάκια πήγαμε; Σε μπαράκια ήπαμε; Γκομενάκια/γκομενίσους βρήκαμε; Οχι;;; Α, δεν πειράζει, γι' αυτό είμαστε εμείς εδώ! Για να σας σώσουμε απ' το μετακαλοκαιρινό πρωτοβρόχι και την ψυχρολουσία της επιστροφής στα πάτρια εδάφη δίχως ταίρι και πορτιέρη! Στις 14, 15, 16 Σεπτεμβρίου, λοιπόν, θα πάτε στο ΜΜΘ (Μικρό Μουσικό Θέατρο και όχι Μέγαρο Μουσικής Θεσσαλονίκης), να ακούσετε πολλά υποσχόμενες όμορφες μουσικούλες εγχώριας παραγωγής, παρέα με την παρέα που θα βρείτε εκεί! Χα! Για 5η συνεχή χρονιά γίνεται ένα είδους opening fest, έτσι για το καλό της σεζόν! Πρώτη μέρα: Μπτέρα Φάλαινα γίνεται ένα είδους opening fest, έτσι για το καλό της σεζόν! Πρώτη μέρα: Μπτέρα Φάλαινα, Τυφλή, Figurant (In Yesterday's Play), Wild Honey, Spectralfire. Δεύτερη μέρα: Liarbirds, Old House Playground, Bolek & Lolek. Τρίτη μέρα: Slim Shine Musik Box, Zebra Tracks, Fidel Son. Την εμφάνισή του κάθε μέρα θα κάνει ένας διαφορετικός guest-έκπληξη, ο οποίος θα στριμωχτεί (απροειδοποίητα) ανάμεσα σε κάποιο act! Η είσοδος για κάθε μέρα κοστίζει 6 ευρώ. Οι πόρτες ανοίγουν στις 21:30, ενώ το πρώτο act θα ανεβαίνει στη σκηνή στις 22.00 (ακριβώς).

i-mode της COSMOTE

Πλήρη ενημέρωση, σε πραγματικό χρόνο, για την κίνηση στους κεντρικούς δρόμους της Αθήνας προσφέρει στους πελάτες της η COSMOTE μέσα από το i-mode®, σε συνεργασία με την εταιρία Telenavis Hellas. Η νέα χρηστική υπηρεσία της Telenavis δίνει τη δυνατότητα σε όλους τους χρήστες i-mode της COSMOTE να ενημερώνονται σε πραγματικό χρόνο για την κίνηση στους κεντρικούς δρόμους της Αθήνας είτε λεκτικά είτε με απεικόνιση σε χάρτη. Μέσω του i-mode site «Navigation.gr» της Telenavis στην κατηγορία «Χάρτες», παρέχεται πληροφόρηση για την κατάσταση της κυκλοφορίας τη συγκεκριμένη στιγμή (π.χ. ελεύθερη, πυκνή, κορεσμένη), για την τάση της κυκλοφορίας (π.χ. πτωτική, αμετάβλητη, ανοδική), αλλά και για έκτακτα περιστατικά που επηρεάζουν ή θα επηρεάσουν άμεσα την κυκλοφορία στους δρόμους. Αξίζει να σημειωθεί ότι η ανανέωση της πληροφορίας γίνεται ανά λεπτό και καλύπτονται όλες οι περιοχές της Αττικής σε επίπεδο κεντρικών δρόμων.

HOWDY SHORTIE - NICE TO GREEK YOU OUT!

<http://www.cinematexas.org>

Κάθε Σεπτέμβρη στη ζωρή πανεπιστημιούπολη του Austin πραγματοποιείται το Cinematexas, ένα διεθνές φεστιβάλ ταινιών μικρού μήκους, μουσικής και πολιτικής. Το Cinematexas φτάνει στην 11η χρονιά διοργάνωσής του και έχει εξελιχθεί στο πιο ενημερωμένο μικρομπαλόνι φεστιβάλ στις Ηνωμένες Πολιτείες, με διεθνή φήμη και φανατικό κοινό χιλιάδων θεατών. Φέτος θα πραγματοποιηθεί μεταξύ 20 και 24 Σεπτεμβρίου και στο πρόγραμμά του θα συμπεριλάβει μια επιλογή 10 ταινιών μικρού μήκους νέων Ελλήνων καλλιτεχνών με τίτλο «Φωταγωγός» που επιμελούνται η Μαρίνα Γιώτη και η Αθηνά Ραχήλ Τσαγγάρη σε συνεργασία με την Πλατφόρμα.

14-16 Σεπτεμβρίου 06
Μικρό Μουσικό Θέατρο
Βεΐκου 33 Κουκάκι, Αθήνα
Τ: 210 9245644
info@smallmusictheatre.gr
www.smallmusictheatre.gr

FAUST κ Σία στο Underworld

Στις 5 Οκτωβρίου, οι Faust, το πιο μυθικό συγκρότημα κατά τον Julian Cope, θα πραγματοποιήσουν την πρώτη τους ελληνική εμφάνιση. Σε μορφή τριού πλέον (οι Γερμανοί Diermaier και Irmeler και ο Γάλλος Peron), οι γερόλυκοι του kraut rock υπόσχονται μία συναυλία ιεροτελεστικού τύπου, 35 χρόνια μετά την ίδρυσή τους. Το event θα πάρει τη μορφή μίνι-φεστιβάλ με τους δικούς μας Family Battle Snake ν'ανοίγουν, στη συνέχεια τον αθαν-γκαρντ Άγγλο ντράμερ Chris Corsano και φυσικά δε θα μπορούσε να λείπει από τα decks πριν μετά και ανάμεσα στα live ο μέγας Αργύρης Ζήλος. Εισιτήρια προπωλούνται (28 ευρώ).

www.faust-pages.com

A close-up photograph of two white bowls filled with fresh fruit. The bowl on the left contains several bright red raspberries. The bowl on the right contains several ripe red strawberries with green leafy tops. In the background, a black box with the word 'rapos' in white lowercase letters is visible, along with a small glass of water and some other items on a wooden surface.

1

2

3

4

5

A photograph showing the interior of a restaurant. The space features wooden tables and chairs arranged for dining. In the background, there is a balcony with a white railing and some potted plants. The lighting is warm and ambient.

6

A photograph of a restaurant interior. The room is dimly lit, featuring several tables and chairs. In the foreground, a table is covered with a patterned tablecloth and has a small centerpiece. A red chair is visible next to it. In the background, there are more tables and chairs, some of which are covered with white cloths. A large white sheet is hanging from the ceiling, and string lights are visible in the background. The overall atmosphere is casual and cozy.

7

9

Κάθε βράδυ μετά τις 20:00. Δευτέρα κλειστά.

10

A close-up photograph of a red logo that reads "mad club". The word "mad" is in a large, bold, lowercase sans-serif font, and "club" is in a smaller, lowercase sans-serif font to its right. The logo is set against a white background that shows some signs of wear and discoloration.

Το μοναδικό εναλλακτικό Pop Club της πόλης επιστρέφει. Νέος χώρος, νέος ήχος, νέο team.

Blaine Harrison

της Νατάσας Χτενά

Αυτό το μήνα μαζί μας, ο Blaine Harrison, μέλος του οπτικοακουστικού ανιγμάτος Mystery Jets, φαν του Syd Barrett και... του βιβλίου της ζούγκλας, υπεύθυνος σε μεγάλο βαθμό για έναν από τους πιθανώς καλύτερους δίσκους της χρονιάς που διανύουμε και μία από αυτές τις μορφές που κάπως καθόλου δεν θέλουν να ταιριάζουν pork-pies, drain-pipes και skinny-ties του έτους 2006...

Ποια είναι η πιο πολύτιμη μουσική σου ανάμνηση;

Σήμερα ήμουν ένας από τους δέκα ντράμερ που συμμετείχαν στο encore των Franz Ferdinand στο Leeds Festival, όπου ήταν headliners μπροστά από 40 με 50 χιλιάδες άτομα. Ήταν πραγματικά κάτι ιδιαίτερο.

Ποιο μέρος σε εμπνέει όσο κανένα άλλο;

Στη μπτέρια μου ανήκει ένα σπίτι στη νοτιοδυτική Γαλλία, το οποίο χρησιμοποιούταν ως αποθήκη όπλων από τους Γερμανούς κατά τη διάρκεια του δευτέρου παγκοσμίου πολέμου. Βρίσκεται κυριολεκτικά στη μέση του πουθενά και πέρασα μεγάλο μέρος των παιδικών μου χρόνων σε τοπικά σχολεία, κάνοντας παρέα με τα παιδιά των αγροτών. Κάθε φορά που επιστρέφω, επισκέπτομαι παζάρια και αγοράζω όργανα. Boitepi organs, κιθάρες, σκουπίδια. Με κάποιο τρόπο το να μένω εκεί, μου επιτρέπει να ανοιχτώ και να γράψω όπως πουθενά αλλού. Αν και, δεν υπάρχουν πραγματικά τόσες επιλογές, καθώς το πιο κοντινό club απέχει γύρω στις δύο ώρες.

Πόσο εύκολο σου είναι το γράψιμο;

Μουσικές ιδέες έρχονται σχεδόν κάθε φορά που έχω στη διάθεσή μου κάποιο όργανο για περίπου μισή ώρα. Οι εμπνευσμένοι στίχοι όμως εμφανίζονται μετρημένοι. Λες και διανέμονται με πανσέληνο από πελεκάνους όπως στο Dumbo.

Ποια πιστεύεις ότι είναι αυτή τη στιγμή η καλύτερη φωνή εκεί έξω;

Ο τραγουδιστής στους Band Of Horses έχει πολύ πιθανά τις πιο έξοκες φωνητικές χορδές τενόρου που έχω ακούσει εδώ και πολύ καιρό. Ο Patrick Wolf, ένας Βρετανός τραγουδιστής και συνθέτης έχει επίσης μια φωνή για την οποία θα σκότωνα. Και ο Danny από τους Cajun Dance Party, ένα συγκρότημα από το οποίο είμαι σίγουρος ότι ο κόσμος θα έχει ακούσει πολλά ακόμη σε ένα χρόνο από τώρα. Και είναι 16 χρονών.

Ποιο πιστεύεις ότι είναι το ένα βιβλίο που θα έπρεπε να έχει

διαβάσει κανείς πριν πεθάνει;

In the night kitchen, της Maurice Sendak.

Ποια είναι η πιο χαζή ερώτηση που σου έχουν κάνει;

Αυτή εδώ, λυπάμαι :)

DO THE VELVET!!

στα παρακάτω σημεία

καφέ - bar - εστιατόρια **ΚΕΝΤΡΟ:** Booze, Κολοκοτρώνη 57 | Gimmick, Τσαμαδού 15 | Οδύ-Χοροστάσιο, Σκουλενίου 2 | Πλατ. Κλαυθμώνος | Polis, Πεσμαζόγλου 5 (στοά Βιβλίου) | Pop, Κλειτίου 10B | Toy, Καρύτση 10 | Πρίζα, Χρ. Λαδά 1 & πλ. Καρύτση | Το Χρώμα, Λέκκα 8 & Καραγεώργη Σερβίας | Pairi daeza, Παρνασσού 3 | Bartesera, Κολοκοτρώνη 25 (Στοά Πραξιτέλους), **ΕΞΑΡΧΕΙΑ:** After Dark, Διδότου 31 | Cafeina, Κιάφας 6 | Decadance, Βουλγαροκτόνου 69 | Floral, πλ. Εξαρχείων, | Mo Better, Θεμιστοκλέους & Κωλέττη 32, | Resin, Εμ. Μπενάκη 53, | Underground, Μεταξά 21, | Vox, Αραχώβης 61, | AB, Εμ. Μπενάκη 53, | Γιάντες, Βαλτετσίου 44 | Διπλό, Θεμιστοκλέους 70 | Ερωδίας, Καλλιδρομίου 62 | Καφεκούτι, Σόλωνος 123 | Μικρό Καφέ, Αραχώβης 38 | Πεννταπέντε, Καλλιδρομίου 55 | Ποδήλατο, Θεμιστοκλέους 48A | Πωλείται, Κωλέττη 9 | Χάρτες, Βαλτετσίου 35 | Wunderbar, Θεμιστοκλέους 80, **ΝΕΑΠΟΛΗ:** Τραμ, Μαυρομικάλη 168, **ΑΜΠΕΛΟΚΗΠΟΙ:** Fridays, Λ. Κηφισίας & Λ. Αλεξάνδρας, **ΚΟΛΩΝΑΚΙ:** Closer, Σίνα 21 | Fridays, Νεοφύτου Βάμβα 2 | Mommy, Δελφών 4 | Tribeca, Σκουφά 44 | Εν Δελφοίς, Δελφών 5 | Σκουφάκι, Σκουφά 47 - 49, **ΚΟΥΚΑΚΙ:** De luxe, Φαλήρου 15, Μακρυγιάννη, | Μικρό Μουσικό Θέατρο, Βεΐκου 33, **ΜΟΝΑΣΤΗΡΑΚΙ:** Kinky, Αβραμώτου 6-8 | Το Κουτί, Αδριανού 23, **ΘΗΣΕΙΟ:** Space, Ηρακλειδών 14 | Αψέντι, Ηρακλειδών 19 | Εν Αθήναις, Ηρακλειδών 12 | Ιστοθεα, πλ. Αβουσσινίας 3 | Καφενείο Θησείο, Ακάμαντος 2 | Μορφή, Ηρακλειδών 36 | Πηλ-Πουλ (σαλόνι), Αποστ. Παύλου & Πουλοπούλου | Stavlos, Ηρακλειδών 10 | Τατατά, Ηρακλειδών 30, **ΠΕΙΡΑΙΩΣ:** Bios, Πειραιώς 84, **ΨΥΡΡΗ:** Άσπρο καφέ, Αριστοφάνους 4 | Guru Bar, πλ. Θεάτρου 10 | Loop, πλ. Αγ. Ασωμάτων 3 | Multi 22, Ερμού 116 & Λεωκορίου | Soul, Ευριπίδου 65 | Spirit, Μισούλη 13 | Yoga Bala, Ρήγα Παλαμήδου 5 - 7 | Αρόδον, Μισούλη 22 | Ψύρρα, Μισούλη 19 | Άστρον, Τάκη 3, **ΓΚΑΖΙ:** Almodobar, Κωνσταντινουπόλεως 60 | Γκαζάκι, Τριπτολέμου 31 | Νηπιαγωγείο, Κλεάνθους 8 | Mad, Περσεφώνης & Δεκελίων 12 | Mamaca's, Περσεφώνης 41 | Tapas, Τριπτολέμου 44, **ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗ:** Μέλι, Εθνικής Αντιστάσεως 4, **ΠΑΓΚΡΑΤΙ:** Μπρίκι, Φρύνης 18 | Fridays, Υμηττού 110, Εμπ. Κέντρο Millennium, **ΠΕΙΡΑΙΑΣ:** Lemon, Ακτή Θεμιστοκλέους 154 | Un mundo, Υψηλάντου 176, **ΚΑΛΛΙΘΕΑ:** Sine Qua Non, Αλεξάνδρου Πάντου 10, **ΦΙΛΟΘΗ:** Παλιά Αγορά, Κεχαγιά 26 & Μάρκου Ρενιέρη, **ΧΑΛΑΝΔΡΙ:** Blue bar, Μεσολογγίου 8, κεντρική πλ. Χαλανδρίου **ΚΕΦΑΛΛΑΡΙ:** Αιγλή, Πλατ. Κεφαλαρίου **ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ** **ΚΕΝΤΡΟ:** Enter, Σόλωνος 52 & Μαυρομικάλη 15 | Prime Timers, Ερμού 99 | Rita Pateroni, Καρ. Σερβίας 11 | Ορφανίδης, Κολοκοτρώνη 27 | Σόλωνος Records, Καπλανών 14, **ΕΞΑΡΧΕΙΑ:** Clipart, Μπότση 6 | Vinyl microstore, Διδότου 34 | Yesterday's Bread, Καλλιδρομίου 67-69, **ΚΟΛΩΝΑΚΙ:** Antonios Markos, Σκουφά 21 | Cake, Ηροδότου 13 | Catalogue, Δημοκρίτου 24 | Energie, Σκουφά 29 | .Lak, Σκουφά 10 | Nine Below, Τσακάλωφ 16 | Rere Para Σκουφά 62 | Rora Lavada, Σόλωνος 42 | Το Βρακί, Σκουφά 50 | Boosja, Ομήρου 56 & Σκουφά, **ΜΟΝΑΣΤΗΡΑΚΙ:** Mr. Vinylios, Ηφαίστου 24, **ΨΥΡΡΗ:** Central Hair Company, Ρήγα Παλαμήδου 3 | Epidemic, Αγ. Αναργύρων 5 | Eye Worry, Καραϊσκάκη 1 & Ερμού | Mofu, Σαρρή 28 | Occhi, Σαρρή 35 | Formika, Παλλάδος 9, **ΓΚΑΖΙ:** Lifestyledeath, Τριπτολέμου 30, **ΑΝΘ ΠΕΤΡΑΛΩΝΑ:** Loopsnoo Records, Αχαϊών 24, **ΓΛΥΦΑΔΑ:** 11, Κύπρου 11 | .Lak, Α. Μεταξά 24-26 | Rita Pateroni, Μεταξά 40 **ΠΑΓΚΡΑΤΙ:** Madness Store, Φρύνης 31 & Δαμάρεως, **ΝΕΑ ΣΜΥΡΝΗ:** Record House, Ομήρου 46, **ΠΕΙΡΑΙΑΣ:** Sneaker Store, Σωτήρος Διός 23 | Prime timers, Ανδρούτσου, **ΧΑΛΑΝΔΡΙ:** Ducknows music store, Κολοκοτρώνη 9 & Γκίνη 6, **ΚΗΦΙΣΙΑ:** Switch, Κυριαζή 6-8 **ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ** **ΚΕΝΤΡΟ:** Ελευθερουδάκης, Πανεπιστημίου 17, | Εν Αθήναις, Μαυροκορδάτου 9 | Πολιτεία, Ασκληπιού 3, **ΕΞΑΡΧΕΙΑ:** Παπασωτηρίου, Στουρνάρη 35 | Πρωτοπορία, Γραβιάς 3 - 5, **ΚΟΛΩΝΑΚΙ:** Koan-Taschen, Σκουφά 64, **ΘΗΣΕΙΟ:** Λεμόνι, Ηρακλειδών 22, **ΜΕΤΑΣΟΥΡΓΕΙΟ:** Futura, Βίκτωρος Ουγκώ 15, **ΠΕΙΡΑΙΑΣ:** Underground, Καραολή & Δημητρίου 56, **ΚΗΦΙΣΙΑ:** Ελευθερουδάκης, Κηφισίας 268 | Παπασωτηρίου, Κολοκοτρώνη 10 **ΣΙΝΕΜΑ** **ΚΕΝΤΡΟ:** Άστρ, Κораή 4, **ΦΙ:** Μικρόκοσμος, Λεωφ. Συγγρού 106, **ΝΕΑΠΟΛΗ:** Αλφαβίλ, Μαυρομικάλη 168 **ΣΧΟΛΕΣ** **ΝΕΑΠΟΛΗ:** Βακαλό, Λάμπρου Κατσώνη 26, **ΨΥΡΡΗ:** Akto, Κρανσού 3 | Ι.Ι.Ε.Κ. ΜΟΚΥΜΕ, Αγ. Δημητρίου 11, **ΣΩΓΡΑΦΟΥ:** Focus, Παπάγου 112, **ΠΕΙΡΑΙΩΣ:** ΑΣΚΤ, Πειραιώς 256 | Dance Cultural Centre, Πειραιώς 76, **ΥΜΗΤΤΟΣ:** Leica, Υμηττού 243 **ΧΩΡΟΙ ΤΕΧΝΗΣ** **ΚΕΝΤΡΟ:** The apartment, Βουλής 21, | Καππάτος Αίθουσα Τέχνης, Αγ. Ειρήνης 6 & Αθηνάς, | Εθνικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης, Βασ. Σοφίας & Κόκκαλη 1, **ΕΞΑΡΧΕΙΑ:** Cheap Art, Θεμιστοκλέους & Α. Μεταξά 25, | Manufactura, Ζωοδόχου Πηγής 29, **ΝΕΑΠΟΛΗ:** Κέντρο Σύγχρονης Τέχνης Ιλεάνα Τούντα, Αρματολών & Κλεφτών 48, | Φούρνος Κέντρο για τον Ψηφιακό Πολιτισμό, Μαυρομικάλη 168, **ΠΛ. ΒΙΚΤΩΡΙΑΣ:** Ηώς, Χέυδεν 38A, **ΚΟΛΩΝΑΚΙ:** Millefiori Art Space, Χάρητος 29, | Καλφαγιάν, Κασάλη 6, **ΘΗΣΕΙΟ:** Bernier / Eliades, Επταχάλκου 11, | Ελένη Κορωνάου, Μητσαίων 5 - 7 | Herakleidon, Experience in Visual Arts, Ηρακλειδών 16, **ΜΕΤΑΣΟΥΡΓΕΙΟ:** Gazon Rouge, Βίκτωρος Ουγκώ 15 | Vamial's, Σάμου 1, **ΨΥΡΡΗ:** a.antonoπουλουιου.art, Αριστοφάνους 20 | Art Tower Agora, Αρμοδίου 10, Βαρβάκειος Πλατεία | Batagianni Gallery, Αγ. Αναργύρων 20 | Gallery + Lab, Σαχτούρη 1 - 3 | The Breeder, Ευμορφοπούλου 6 | Xirpas Gallery, Σοφοκλέους 53Δ | Α.Δ., Παλλάδος 3 | Μικρό Πολυτεχνείο, πλ. Ασωμάτων 7 | Ε31, Ευριπίδου 31 **ΚΟΛΩΝΟΣ:** Επί Κολωνών, Ναυπλίου 12, **ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΗ:** Πνευματικό Κέντρο Δήμου Πετρούπολης, Μπουμπουλίνας 59 & Αθανάσιου Διάκου, **ΠΑΓΚΡΑΤΙ:** Το Μήλο Τεχνοχώρος, Αμύντα 11, **ΝΕΑ ΙΩΝΙΑ:** Β.Ι.Γ., Τραπεζούντος 44 | Ίδρυμα ΔΕΣΤΕ, Εμ. Παπά & Φιλελλήνων 11

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ **καταστήματα:** Joint, Αγίας Σοφίας 1, **χώροι τέχνης:** TinT, Χρυσ. Σμύρνης 13, **ΚΡΗΤΗ** Τεχνόπολις, Ανδρ. Παπανδρέου 116, Ηράκλειο (Αιμουδάρα), **ΜΥΚΟΝΟΣ** Εφημερίδες Gallery, Πέτρου Δρακοπούλου 4, **ΛΟΥΤΡΑΚΙ** Lemon, Περιάνδρου 11, **ΝΑΥΠΛΙΟ** Obbi foto gallery, Αντωνοπούλου 6, **ΧΙΟΣ** Αίθουσα τέχνης Καλλιόπη, Γεωργ. Μουτάφη 4

Ron Añejo
PAMPERO
DRUNK IN ALL THE WORST BARS.
PAMPERO FROM CARACAS

medi@terra

7ο φεστιβάλ τέχνης και τεχνολογίας

04-08
ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ
2006 **Τεχνόπολη**
ΔΗΜΟΥ ΑΘΗΝΑΙΩΝ
Πειραιώς 100 & Περσεφόνης

snack

GAMING REALITIES

Διεθνές Συνέδριο
Έκθεση Video Games & Game Based Art
Προβολές Video Games & Films
Game Music & Performances

Με τη συμμετοχή γνωστών game designers, developers, παραγωγών, καλλιτεχνών, ερευνητών και θεωρητικών από το διεθνή χώρο.

Διοργάνωση

Πληροφορίες

www.mediaterra.org
email: info@mediaterra.org
τηλ. 210 6460748

Με τη Συνεργασία και Υποστήριξη των

BRITISH COUNCIL

AMΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΠΡΕΣΒΕΙΑ

Χορηγοί

SONY

www.fnac.gr

Χορηγός Internet

Χορηγοί Επικοινωνίας

www.cultureguide.gr